

RECTORVERKIEZINGEN AAN KU LEUVEN

Studenten stemmen in blok

De studenten hebben bijna unaniem beslist op dezelfde rector-kandidaat te stemmen, zegt Ruben Bruynooghe, voorzitter van studentenraad LOKO. Hij wil niet officieel bevestigen om welke kandidaat het gaat, maar de meerderheid van de stemgerechtigde studenten leek vooraf al achter Karen Maex te staan.

JELLE MAMPAEY

Studenten hebben 10 procent van de stemmen in de eerste ronde van de rectorverkiezingen die vandaag (maandag) doorgaat. Gisteren beslisten de stemgerechtigde studenten van de KU Leuven op een Bijzondere Algemene Vergadering (BAV) op wie ze zouden stemmen. Het eerste deel van de vergadering was open, het tweede deel was gesloten en werd afgesloten met een stemming.

Torfs en Maex

Bruynooghe: "We hebben een grote consensus bereikt en een duidelijk stemadvies uitgebracht. We hebben besloten dat stemadvies niet naar buiten te

brenge." Bruynooghe mag zelf stemmen en benadrukt dat hij het stemadvies zal volgen.

Tijdens het open gedeelte van de BAV ging de meeste aandacht naar Rik Torfs en Maex. Vanaf het begin werd duidelijk dat Bart De Moor en Tine Baelmans geen rol zouden spelen. De studenten vonden dat Torfs een sterke visie had, maar vroegen zich af of hij wel voldoende ruimte voor input zou laten. Maex daarentegen zou meer luisteren naar de basis. Ze zou ook meer realiteitszin tentoon spreiden, terwijl vragen gesteld werden bij sommige beloftes van Torfs. Er werd ook opgemerkt dat Karen Maex niet op alle thema's een duidelijk standpunt innam.

Tine Baelmans werd door de BAV algemeen als zeer sympathiek bevonden, maar niemand zag haar

als rector. Een aanwezige geeft een verklaring: "Baelmans is in persoonlijke gesprekken heel aange-naam. Maar wanneer ze voor een groep spreekt, is het moeilijk om te volgen waar ze het over heeft. Haar betoog is inhoudelijk niet erg duidelijk. Ze heeft bovendien weinig initiatief genomen om met de studenten te praten. Kringen moesten zelf contact opnemen. Ze is geen slechte vicerector, maar velen zien haar niet als rector."

De Moor

Een stemgerechtigde verklaart het gebrek aan steun voor Bart De Moor: "Hij heeft een minder parcours gereden als vicerector Internationaal Beleid. Bovendien luis-

De Moor en Baelmans spelen geen rol

tert hij weinig naar de studenten." "Wat ook meespeelt, zijn de hevige verwijten van De Moor

aan LOKO toen de LOKO-voorzitter vorig academiejaar kritiek op hem leverde op de Raad van Bestuur van de KU Leuven. De Algemene Vergadering is daarvan op de hoogte."

Een andere aanwezige bevestigt die versie: "De hetze van vorig jaar heeft sowieso meegespeeld. Toen kreeg De Moor de kritiek dat er weinig resultaat was op Internationaal Beleid. Het International Office draaide absoluut niet, al moest hij natuurlijk van nul beginnen. De studenten hebben toen stevige kritiek geuit in de Raad van Bestuur. In informele gesprekken hebben verschillende vicerectoren nadien gezegd dat ze dankbaar waren dat de studenten dat gezegd hadden."

Weinig Ruimte

"Bij de kringen weten weinig mensen waar dat allemaal over gaat, maar ze worden beïnvloed door het bureau van LOKO (*de verkozen mandatarissen, red.*). Al vanaf het begin van de campagne worden grapjes gemaakt over Bart De Moor, hij is nooit echt serieus genomen."

"Hij heeft inhoudelijk geen slecht programma en heeft een goede campagne gevoerd. Hij heeft wel enkel de grote kringen uitgenodigd. Bovendien ga je alleen naar De Moor om te luisteren. Er is weinig ruimte voor gesprek."

ONDERWIJS

Rectorverkiezingen
UGent zijn een soep

3

INTERNATIONAAL

Ontwikkelingssamenwerking op droog zaad

5

STUDENT

Studentenvertegenwoordiging in beeld

7

SOCIAAL

Prof en unief botsen over academische vrijheid

8-9

ONDERZOEK

De dreiging van het voedseltekort

10

CULTUUR

Het kunstpatrimonium van de KU Leuven

15

Beeld

Leuven heeft zijn eigen Banksy. De straatkunstenaar Bisser voorziet talloze Leuvense huizen (of elektriciteitskasten, zoals op de foto) van een likje kunstzinnige verf. Meer over Bisser op pagina 11. (Foto: Andrew Snowball)

veto+

24/7 het meest recente studentennieuws via
veto.be

Read. Like. Share.

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Scherp

OPINIE Splinter

Laat dit debat niet stilvallen

De campagne van de rectorverkiezingen is afgelopen en heeft een mooi debat opgeleverd. Plots kwamen tegenstrijdige meningen als paddenstoelen uit de grond. Iedereen dacht mee over de richting die we met onze universiteit willen uitgaan en iedereen mocht daarover meedenken.

Plots bleek de academische gemeenschap te worstelen met een te hoge publicatiedruk, kwam de doorgedreven flexibilisering ter discussie te staan en was multolerantie een te rigide mechanisme dat geen ruimte laat voor overleg.

Debat

Het was een interessant debat dat met respect voor tegengestelde meningen gevoerd werd en waar de universiteit ongetwijfeld beter van geworden is.

Maar waarom komen die problemen nu pas naar boven? Waarom was alles de afgelopen vier jaar koek en ei? Waar zijn er rectorverkiezingen nodig vooraleer professoren hun steentje mogen bijdragen aan het beleid? Waarom is zo'n debat over de universiteit enkel om de vier jaar mogelijk?

In een volwassen democratie zouden verkiezingen niet langer het hoogtepunt van de democratie mogen zijn. Er zou permanente betrokkenheid van de basis moeten zijn, zodat een verkiezingsdag maar een van de vele dagen is waarop bevestigd wordt wat al lang geweten was.

Dat is uiteraard een verantwoordelijkheid van basis en beleid. Het beleid voorziet het kader om inspraak mogelijk te maken, de basis engageert zich om haar stem te laten horen.

Format

Het is absoluut niet makkelijk zo'n cultuur van betrokkenheid tot stand te brengen. Een mentaliteit is veel moeilijker te wijzigen dan de structuren van een instelling.

We zagen tijdens de campagne twee druk bijgewoonde debatten waar uitvoerig promotie voor gemaakt werd en waar de rector kandidaten uitgedaagd werden om hun visie uiteen te zetten en om te reageren op vragen uit het publiek.

Ik stel alvast voor het format van die rectordebatten te recupereren. Laat de rectorploeg aan het einde van elk academiejaar in die mooie promotiezaal het afgelopen beleid voorstellen en antwoorden op kritiek uit het publiek. Laat daarna het debat losbarsten. Zet de rector tegenover een kritische professor of student. En organiseer een gigantische promotiecampagne rond dat debat, met affiches die geen plekje Leuven onbedekt laten en het zonlicht aan het oog onttrekken.

Democratie bestaat zowel uit inspraak als uit informering van de basis. De huidige rectorploeg beseft dat het belangrijk is de achterban te informeren over haar beleid en poogt dat te doen met de beleidsberichten die iedereen in zijn/haar mailbox krijgt. Dat is een eerste stap van veel stappen in de richting van meer betrokkenheid. Helaas zijn de beleidsberichten tot nader order eenrichtingsverkeer.

JELLE MAMPAEY

Een Splinter bevat de persoonlijke mening van de schrijver.

ScherpGesteld

• • • • • FOTO'S: KAROLIEN WILMOTS

Vorige maandag organiseerde studentenraad LOKO een rectorcantus in de Universiteitshallen. Niet alleen huidig rector Mark Waer was daar aanwezig om liederen te zingen en een occasioneel pintje te drinken. Ook rector kandidaten Tine Baelmans, Bart De Moor, Karen Maex en Rik Torfs hebben hun keel wagenwijd opengezet. Wie het best tegen de drank kon, moet - helaas - een geheim blijven.

Onderwijs

GENDEREVENWICHT ZORGT VOOR PROBLEMEN

Gentse rectorverkiezingen draaien uit op fiasco

Eén week voor de rectorverkiezingen aan onze alma mater, werd er ook een nieuwe rector gekozen aan de Universiteit Gent (UGent). Maar door de ingewikkelde kiesprocedure liep de verkiezing uit op een fiasco.

KORNEEL DE SCHAMP

De rectorverkiezingen aan de UGent draaiden vorige week uit op een ramp. Het decreet van de Vlaamse regering van juli 2012 bepaalt dat voor zowel de functie van rector als vicerector een lijst met mannelijke kandidaten én een lijst met vrouwelijke kandidaten moet zijn. Voor de functie van rector en vicerector moeten één man en één vrouw worden voorgedragen. De Raad van Bestuur maakt de definitieve keuze uit de vier kandidaten.

er zijn te weinig vrouwen die voor de functie willen gaan.”

UGent-politicoloog Carl Devos, politicoloog, treedt Lommelen bij: “Ik ben niet gaan stemmen uit principe. Dit is geen verkiezing, maar een voorverkiezing, waarbij de Raad van Bestuur aan de hand van onbekende criteria de uiteindelijke selectie doet.”

Devos legt de verantwoordelijkheid bij de Vlaamse regering, die koos voor genderevenwicht bij de voordracht in plaats van bij de benoeming. “De Vlaamse regering had het lef niet om een echt genderevenwicht

zou kunnen. Ik vind bovendien dat al het academisch personeel een stem verdient, zoals aan de KU Leuven het geval is.”

Ook Bert Debaecke, student en lid van de Raad van Bestuur, legt de schuld bij de politici: “De UGent heeft ongetwijfeld enkele fouten gemaakt, want dit was de eerste keer dat de nieuwe regels in praktijk werden gebracht. Maar dat neemt niet weg dat het decreet serieus de mist is ingegaan.

Een democratisch deficit is niet het enige probleem van de verkiezingen. Maandag 6 mei werd immers geen mannelijke kandidaat verkozen om voor te dragen als vicerector. Lommelen: “Het is vastgelopen op het quorum (*een te klein aantal personen stemden, red.*). Er was een betrekkelijk groot aantal mannelijke kandidaten voor vicerector, en de stemming was al aan haar tweede dag bezig toen Herwig Brueneel, de belangrijkste tegenkandidaat, de handdoek in de ring gooide en Freddy Mortier uiteindelijk als enige overbleef. Waarschijnlijk is een groot aantal mensen weggegaan omdat de strijd gestreden leek, maar er waren ook enkele stemgerechtigden die uit protest tegen het kiessysteem weigerden te stemmen. Het is absoluut onwaar dat de studenten de verkiezing zouden boycot hebben.”

Debaecke schetst een beeld: “Iedereen was aan het rondbellen in de hoop om genoeg stemgerechtigden de zaal in te krijgen. Uiteindelijk hadden we er slechts enkele te kort.” Alles wordt bovendien nog ingewikkelder gemaakt omdat de winnende kandidaten van de lijsten voor rector en vicerector dezelfde zijn: Freddy Mortier bij de mannen, en Anne De Paepe bij de vrouwen. Lommelen: “De Raad van Bestuur werd zo natuurlijk voor het blok geplaatst: ze moest kiezen om De Paepe als vicerector en Mortier als

De stemming van aan de UGent was chaotisch.

rector aan te duiden, ofwel om de verkiezingen over te doen.”

Ondertussen heeft de UGent beslist dat de verkiezing voor de mannelijke vicerector op maandag 13 mei wordt overgedaan, waarbij de stembureaus zeer lang openblijven. Het quorum zal daardoor bijna zeker gehaald worden. Veel voorstanders van de procedure zijn er niet volgens Devos: “Ik moet de eerste die de procedure verdedigt nog tegenkomen.”

Debaecke beweert dat de universiteit wel degelijk het decreet

wilde aanvechten: “Er was gewoon te veel politieke onwil om het decreet aan te passen nadat het er eenmaal was. En dat terwijl het stuntelige werk van de politici dit veroorzaakt heeft.”

Vlaams Parlementslid Fientje Moerman (Open Vld) verdedigde het Vlaamse decreet op Twitter en in de media, maar ze is niet bereikbaar voor verder commentaar. Ze stelde dat het kiesreglement en de organisatie de verantwoordelijkheid van de UGent zelf was.

“Iedereen belde rond om genoeg stemgerechtigden de zaal in te krijgen”

BERT DEBAECKE, RAAD VAN BESTUUR UGENT

Joachim Lommelen, de voorzitter van de Gentse studentenraad (GSR), ziet een democratisch probleem: “De Vlaamse regering wou genderquota invoeren via het decreet, maar nu heeft de Raad van Bestuur het laatste woord in plaats van de kiezer. De universiteit heeft de kans om het decreet aan te vechten niet gegrepen. Verkiezingen waarbij de kandidaten in genderevenwichtige duo's zouden opkomen waren een andere optie geweest, maar zekere geen betere:

door te voeren en komt dus met een halfbakken oplossing. Er is nu een grote informele druk om één man en één vrouw aan te duiden in plaats van voor de best gekwalificeerde kandidaten te kiezen.”

Devos wijst ook naar de universiteit zelf: “De UGent heeft natuurlijk ook fouten gemaakt. De verkiezingen hadden een duidelijk gebrek aan debat. Bovendien wordt er nog steeds met pen en papier gestemd, wat in deze tijden toch wel anders

Witte aula's moeten kleurrijker worden

Vorige week debatteerden drie politici over hoe de universiteiten meer alloctonen kunnen lokken. Dat kunnen de universiteiten niet alleen, vonden ze. “Overheidsinmenging is nodig.”

JENS CARDINAELS

“We hebben al veel gedebatteerd, maar we zijn nog nergens geraakt,” vat Elisabeth Meuleman, de fractieleidster van Groen in het Vlaams Parlement, de discussie rond diversiteit in het onderwijs samen. Dat deed ze vorige week in een debat met Vlaams Parlementslid Kris Van Dijk (N-VA) en de Leuvense schepen voor Diversiteit Mohammed Ridouani (sp.a). Het werd georganiseerd door de studentenverenigingen Anthropolis en Politika.

Een van de vragen die werd gesteld, is hoe er meer alloctonen naar het hoger onderwijs kunnen worden gehaald. Zowel studenten als professoren. “Het culturele aspect is niet het grootste pro-

bleem,” zegt Ridouani. “Maar de universiteiten kunnen meer doen om een meer diverse sfeer te creëren. Waarom biedt het studentenrestaurant Alma bijvoorbeeld geen halalmaaltijden aan?”

Taalachterstand

“Gaan we daar meer alloctonen mee lokken?” vraagt Van Dijk zich af. Hij ziet meer heil in een adviserende test die alle studenten moeten afleggen voor ze aan hoger onderwijs beginnen. “Die kan alloctonen overtuigen van hun kunnen.”

Ridouani en Meuleman reageren niet enthousiast: “Als we hen niet naar de universiteit kunnen lokken, zullen we hen ook niet naar een oriëntatietest kunnen lokken,” klinkt het.

Alle drie benadrukken ze dat het echte werk al voor de universiteit begint. “Leerlingen van alloctone afkomst beginnen aan het onderwijs met een achterstand, die niet wordt weggewerkt,” zegt Meuleman. “Ons onderwijs houdt verschillen in stand. Een alloctoon die start aan de universiteit, heeft 50 procent meer kans om te falen dan een autoctoon met dezelfde vooropleiding.”

Taalachterstand is het grootste probleem, klinkt het. “Daarom moet er meer worden ingezet op Nederlands leren,” aldus Van Dijk. “Aan mijn Marokkaanse schoonzus werd indertijd verteld dat ze beter naar een school voor gehandicapten zou gaan. Stel je voor! Haar taalachterstand heeft haar kansen ontnomen.”

Ridouani en vooral Meuleman vinden dat er ook aandacht moet zijn voor de thuistaal van alloctonen. “Nu worden leerlingen vaak gestraft als ze eens geen Nederlands spreken,” zegt Meuleman. “Een positievere omgang met thuistalen is

nodig. In de toekomst moeten we misschien zelfs een aantal vakken in de thuistaal geven, zoals Finland nu doet. Dat land doet het goed qua diversiteit in het onderwijs.”

Nu moeder en vader nog overtuigen. Want ook daar zit een probleem,

“De overheid investeert, dus mag ze regels opleggen”

VLAAMS PARLEMENTSLID KRIS VAN DIJCK (N-VA)

beseffen de politici. Ook voor de ouders is Nederlands kennen essentieel. “Bovendien stuurt het onderwijs te weinig,” vindt Van Dijk. “Wat de ouders willen, is heilig.” Meuleman wijst op het feit dat de Centra voor Leerlingenbegeleiding (CLB) nu al

veel moeite doen, maar daar overtuigt ze Van Dijk niet mee.

De politici gaan in tegen Katlijn Malfliet, de decaan van de faculteit Sociale Wetenschappen. Zij had aan het begin van het debat gezegd: “De overheid zegt wat de universiteiten moeten doen en wij moeten maar luisteren. Dat is niet de manier waarop de universiteit en de overheid zich tot elkaar moeten verhouden. Onze voorstellen voor de tweejarige master werden door de regering teruggedrukt met de boodschap dat we ons werk opnieuw moesten doen naar de wensen van de minister.”

“De overheid investeert, dus mag ze regels opleggen,” reageert Van Dijk. Meuleman haalt het aanmoedigingsfonds aan. “Dat geeft de universiteiten geld om diversiteitsprojecten op poten te zetten. Maar het levert niet veel resultaten op. De overheid legt geen doelstellingen op.” Ridouani besluit: “Overheidsinmenging is dus echt nodig.”

Onderwijs

INTERVIEW **LYLE MUNS, VOORZITTER VLAAMSE SCHOLIERENKOEPEL**

“Gsm-regels moeten meer afgestemd worden op realiteit”

Lyle Muns (18) is voorzitter van de Vlaamse Scholierenkoepel (VSK). Hij vertegenwoordigt samen met zijn collega's alle Vlaamse leerlingen van de middelbare scholen.

JELLE MAMPAEY

VSK is de koepel van Vlaamse leerlingenraden en wordt volledig bestuurd door leerlingen. Meer dan 700 leerlingenraden zijn lid van de organisatie. VSK ondersteunt leerlingen en leerlingenraden, en ze vertegenwoordigen de Vlaamse scholieren bij de minister van Onderwijs, Pascal Smet (sp.a).

Worden leerlingen voldoende betrokken bij beslissingen van de directie?

Lyle Muns : «Nee. En dat is de verantwoordelijkheid van de school én van de leerlingen. Bij beide groepen loopt het wel eens fout. Onderwijs draait om leerlingen, en als je die leerlingen niet hoort, heb je een probleem.»

«Een voorbeeld waarbij leerlingen soms niet voldoende betrokken worden, zijn de gsm-regels. Er zijn scholen waar de gsm-regels die in het schoolreglement staan erg verouderd zijn. Leerlingen moeten hun gsm in hun boekentas steken zodra ze de speelplaats opwandelen en mogen hem heel de dag niet gebruiken. Die regels moeten meer afgestemd worden op de leefwereld van de leerlingen, op de dagelijkse praktijk.»

Hoger onderwijs

Begeleidt men leerlingen in het secundair voldoende begeleid bij hun keuze voor verdere studies?

Muns: «Dat verschilt heel erg van school tot school, wat niet goed is. Op die manier heb je geluk als je op de ene school zit, en pech als je op een andere school zit. Wij willen dat elke school een studiekeuzebeleid opstelt. Dat beleid kan dan voorgelegd worden aan de overheid en aan de inspectie.»

«Vaak zijn leerkrachten niet voldoende op de hoogte van het aanbod in het hoger onderwijs. Velen zijn al een tijdje afgestudeerd. Toen zij afstudeerden zag het hoger onderwijs er totaal anders uit. Toekomstige leerkrachten zouden daar in hun opleiding

meer mee in aanraking gebracht moeten worden. Daarnaast zouden leerkrachten ook tijdens hun loopbaan recente ontwikkelingen moeten kunnen volgen, bijvoorbeeld via studiedagen.»

Hoe staan jullie tegenover een verbod op levensbeschouwelijke tekens?

Muns: «Wij zijn tegenstander van dergelijk verbod. In sommige gevallen, bijvoorbeeld

“Wij zijn tegenstander van een verbod op levensbeschouwelijke symbolen”

waar radicale jongeren anderen dwingen een hoofddoek te dragen, is het begrijpelijk. Maar door het hoofddoekenverbod in het Gemeenschapsonderwijs, geldt het verbod nu ook in scholen waar geen probleem was.»

“Wij willen dat elke school een studiekeuzebeleid opstelt”

«Leerlingen moeten zichzelf kunnen houden zijn op school, dat mag niet beperkt worden door de directie. Een verbod roept niet op tot dialoog. Als je verscheidenheid elimineert, creëer je geen dialoog

tussen verschillende levensbeschouwingen.»

Is een hervorming van het secundair onderwijs noodzakelijk?

Muns: «We zien de noodzaak daarvan in. De schotten tussen ASO, TSO en BSO zijn een probleem, dat merk je vooral wanneer je met leerlingen uit TSO en BSO spreekt. Zij voelen zich er echt slecht bij.»

«Maar dat zal zeker niet meer voor deze legislatuur zijn. Het is maar de vraag of de hervorming er nog wel komt, dat zal afhangen van de volgende regering. Leerlingen

ergeren zich aan die politieke spelletjes in Brussel, waarbij niet altijd rekening

gehouden wordt met het dagelijks leven van die leerlingen.»

Persfoto

ONDERWIJS

Persvers

Discriminatieklacht tegen rectorkandidaat UGent

Freddy Mortier, kandidaat-rector aan de Universiteit Gent wordt beschuldigd van discriminatie door Balagangadhara Rao, de directeur van het India Platform aan die universiteit. Dat schreef *De Morgen* afgelopen weekend. Rao meent promotie mis te lopen door een conflict tussen hem en Mortier. Die was voorzitter van de commissie die oordeelt over benoemingen. Huidig rector Paul Van Cauwenberge spreekt van een lijvig dossier dat naast Mortier een tiental andere personen beschuldigt. Hij hoopt over enkele weken meer uitsluitstel te kunnen geven. Mortier zegt recht in zijn schoenen te staan en ziet de klacht als rancune, ingediend omdat het verkiezingen zijn.

Twee Belgen naar internationale filosofieolympiade

Deze week vindt de eenentwintigste Internationale filosofieolympiade plaats. Dat is een wedstrijd voor jongeren van de laatste graad secundair onderwijs om de interesse in filosofie bij jongeren aan te wakkeren. In ons land werden uit meer dan 350 deelnemers Esteban Van Volcem en Julien De Jonge gekozen. De olympiade loopt van 16 tot 19 mei en gaat door in Odense, Denemarken. Toepasselijk thema dit jaar is de hedendaagse receptie van de Deense filosoof Søren Kierkegaard. De editie van 2016 zal doorgaan in Gent.

Genks stadsbestuur wil meer onderwijsaandacht voor Turks en Marokkaans

Een enquête in de Genkse lagere scholen wees uit dat kinderen minder graag taal leren naarmate ze ouder worden. Er gaan dan ook stemmen op in Genk om meer aandacht te besteden in het onderwijs aan talen die leerlingen thuis spreken. Dat meldt *Het Belang van Limburg*. Bij een groeiend aantal Genkse scholieren is dat vaak Turks of Marokkaans. Het laatste woord lijkt hierover nog niet gezegd. Vandaag (maandag) kopt het *Belang* namelijk “thuis taal in onderwijs stuit op fel protest”.

Internationaal

ONZEKERHEID UNIVERSITAIRE ONTWIKKELINGSSAMENWERKING SLEEPT AAN

“Geef ons garanties voor de lopende projecten”

Ontwikkelingssamenwerking aan de Belgische universiteiten en hogescholen blijft in onzekerheid leven. Nieuwe projecten lijken verloren te gaan door het spierbalrollen tussen de federale overheid en de deelstaten.

PHILIP GALLASZ

“De universitaire ontwikkelingssamenwerking (UO) bestaat kortweg uit twee grote poten,” vertelt Martine Dekonick, het diensthoofd Ontwikkelingssamenwerking aan de KU Leuven. “De samenwerkingen met zusterinstellingen in het Zuiden en de activiteiten hier in het Noorden.” De federale overheid voorziet jaarlijks middelen. De UOS, de universitaire ontwikkelingsorganisatie van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR), beheert die middelen. Voor 2013 gaat het om 35 miljoen euro waarvan

dertussen gaf ze toch twee derde van het aangevraagde budget voor 2013 vrij.

Volgens Koen De Feyter, rechtsprofessor aan de Universiteit Antwerpen (UA) en lid van het VLIR-UOS-bureau voor de UA, wil men zo de deelstaten te dwingen het laatste derde over te nemen. “De huidige uitvoering van de UO stoelt op afspraken tussen de federale overheid en de universiteiten. Zonder inspraak zijn de deelstaten niet happig mee te betalen. Vanuit een politieke logica is dat een begrijpelijk standpunt.”

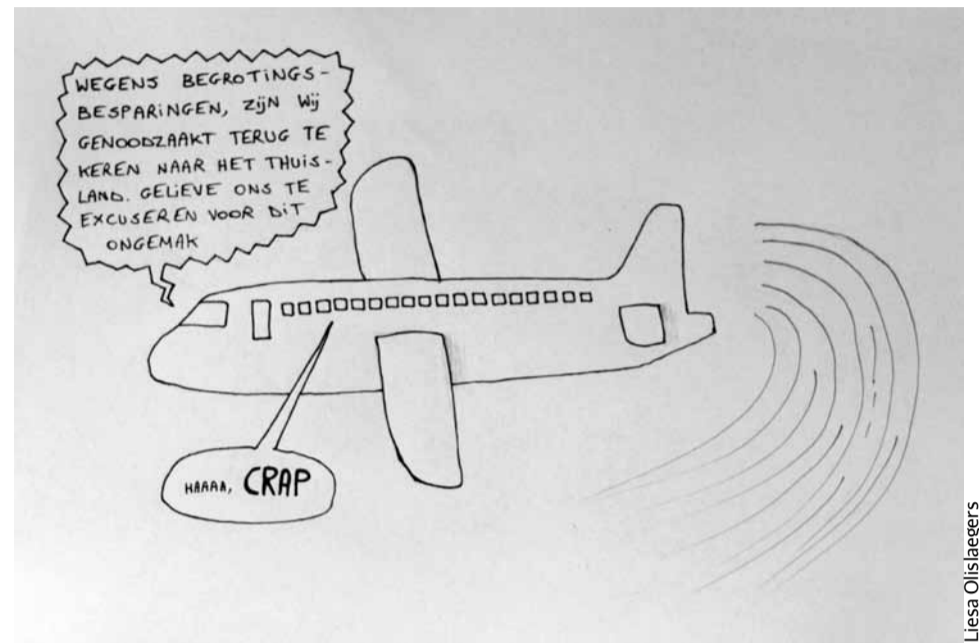
De Feyter zelf meent dat het om een parallelle bevoegdheid gaat, van zowel de federale overheid als de deelstaten. “Federaal omdat ontwikkelingssamenwerking een federale bevoegdheid is. Regionaal omdat de deelstaten bevoegd zijn om internationaal beleid te voeren voor bevoegdheden die hen intern zijn toegekend, zoals onderwijs.”

Gevolgen

Volgens de woordvoerder van de VLIR-UOS, Hans Van De Water, heeft de budgettaire onzekerheid vooral invloed op projecten rond onderzoek tussen Vlaamse professoren en professoren in ontwikkelingslanden. “Daarnaast zijn er de beurzen voor studenten uit het Zuiden om in Vlaanderen te studeren en voor Vlaamse studenten in het Zuiden.”

“De opstart van sommige projecten kan men niet langer garanderen. Twee derde van de voorziene middelen is te beperkt. Dat is bijzonder jammer aangezien er veel energie kruipt in de voorbereiding,” meent Van De Water.

Ook aan de KU Leuven vreest men de afbouw van de huidige engagementen. Martine Dekonick: “We werken sinds vijftien

Liesla Ollislaegers

jaar in een bepaalde richting en volgens een bepaald model. Er is veel energie gestoken in een landenstrategie. De kans is groot dat een twintigtal nieuw geselecteerde projecten, alleen maar van de KU Leuven en hogescholen van de associatie, er niet zullen komen.”

Oplossing

De VLIR-UOS beslist deze week wat er met de twee derde van het budget gebeurt. “Een verscheurende keuze die de universiteiten uit elkaar speelt,” volgens De Feyter. Volgens Van De Water zitten de onderhandeling tussen de federale overheid en de deelstaten vrij vast en is er geen deadline. “Zolang er geen duidelijkheid is vragen wij dat de federale overheid haar engagement nakomt en garanties geeft voor de lopende projecten.”

“Ondertussen kan men met Vlaanderen een nieuwe universitaire ontwikkelingssamenwerking uitbouwen,” vindt De Feyter. “Er is interesse, maar men wil het zelf doen en niet omdat federaal de bevoegdheid

“Zonder inspraak zijn de deelstaten niet happig om mee te betalen”

RECHTENPROFESSOR KOEN DE FEYTER

“dumt”. Dat heeft te maken met de politieke gevoeligheden tussen de deelstaten en de federale overheid. Ik wil de schuld niet leggen bij de een of ander. Ik ben pragmatisch. Het is een parallelle bevoegdheid en dus ook een parallelle verantwoordelijkheid. Er moet in ieder geval voor het einde van 2013 duidelijkheid komen. Anders zitten we in 2014 met exact dezelfde miserie en dan maken we alles kapot.”

“Nucleaire energie voor iedereen, nucleaire wapens voor niemand”

Hoog bezoek aan de KU Leuven: Mahmoud Barimani, de Iraanse ambassadeur in België, kwam spreken over het gevoelige thema “Een Midden-Oosten vrij van massavernietigingswapens”.

EVA SCHALBROEK EN KORNEEL DE SCHAMP

Mahmoud Barimani, de ambassadeur van Iran in België, vertelde weinig controversieel, maar verdedigde wel het Iraanse nucleaire programma als vredevoel. “Massavernietigingswapens daarentegen vormen een bedreiging voor de vrede en stabiliteit in het Midden-Oosten”.

De gastheer, vicerector Internationalisering Bart De Moor, opende de lezing met verrassende cijfers over het relatief hoge aantal Iraanse studenten in België en de grote investeringen van Iran in wetenschappelijk onderzoek. Professor Luc Reyckler, oprichter van het KU Leuven-Vredesinstituut, schetste daaropvolgend een beeld van het huidige nucleaire conflict in het Midden-Oosten tussen enerzijds de nu-

cleaire grootmacht Israël, gesteund door de Verenigde Staten, en Iran, dat geen kernwapens bezit. Door de nucleaire ontwikkeling in andere landen tegen te gaan, streeft Israël naar volledige offensieve nucleaire dominantie in de regio. De resulterende explosieve situatie wordt volgens Reyckler versterkt door westerse inmenging en de afwezigheid van normale diplomatieke contacten.

Ambassadeur Barimani stelde het publiek meteen gerust: “Iran wil een Midden-Oosten vrij van massavernietigingswapens en streeft enkel vreedevolle nucleaire doeleinden na.” In zijn inleiding verweet hij scherp de invloed van het Westen, en dan vooral de VS en Israël, in de regio. De gas- en oliereserves van de Perzische golf behoren duidelijk aan Iran

toe. Volgens de ambassadeur is Iran bovendien de enige democratie in de regio, een stelling die sommigen de wenkbrauwen deed fronsen.

“Nucleaire energie voor iedereen, nucleaire wapens voor niemand” zo vatte Barimani zijn uiteenzetting samen. Hij vond het dan

“Iran is de enige democratie in het Midden-Oosten”

MAHMOUD BARIMANI, AMBASSADEUR IRAN

ook surreëel dat Iran gestraft wordt voor haar vredevol nucleair programma. Daarbij veroordeelde hij ook sterk de VS en Israël

voor het dwarsbomen van de geplande conferentie rond het Nuclear Non-Proliferation Treaty, een internationaal verdrag om de verspreiding van nucleaire wapens tegen te gaan. Iran is lid, Israël niet.

Tijdens de open vragenronde trok Barimani opnieuw van leer tegen het Westen. Iemand vroeg of Iran het geld geïnvesteerd in nucleaire technologie niet beter kon gebruiken voor humanitaire doeleinden, omdat Iran toch zoveel energiebronnen heeft. De ambassadeur antwoordde dat de Iraanse bevolking zeer snel groeit en dat het land daarom energievoorziening moet verzekeren. Liever nucleaire energie dan groene energie, dat slechts een beperkt deel van de energiebehoefte kan dekken.

Reyckler vatte de situatie waarschuwend samen: “We kunnen de vraag naar zelfbeschikkingsrecht en een eigen vorm van democratie in het Midden-Oosten niet negeren. Om de situatie te ontmijnen moet werk gemaakt worden van efficiënt leiderschap en constructieve diplomatie.”

Student

PRESES & PREJUDICE (12) : MECENAS

“In welke richting zitten geen hipsters?”

Elke kring torst vooroordelen met zich mee. Maar tussen waarheid en leugen ligt een glibberig pad. Veto geeft om de twee weken een Leuvense preses de kans om de vooringekomenheid over zijn of haar kring de wereld uit te helpen.

Deze week: Eva Vandepitte, de preses van Mecenas.

CAROLINE VAN RHEE

Kunstwetenschappers zijn allemaal hipsters, arty farty's en mensen die zichzelf origineel vinden.

Eva Vandepitte: «Ik vind dat het goed meevalt, ook al hebben we onlangs een arty farty feestje georganiseerd (*lacht*). Ik denk dat er in andere richtingen meer hipsters rondlopen dan bij ons. Wij zijn vrij normale mensen, de meesten hebben er een hekel aan hipster genoemd te worden. Er zitten misschien een paar in onze richting, maar in welke richting is dat niet zo?»

.....

“Ik vind het geen verwijt om te horen dat ik kunstgeschiedenis studeer”

.....

Niemand van de afgestudeerden belandt in de culturele sector. Sommigen vinden gewoon geen job.

Eva: «Dat hangt heel hard af van hoe hard je het zelf wil. De culturele sector is erg breed, dus er vallen overal jobs te rapen. Er zijn veel afstudeerders die niet meteen willen gaan werken en zij doen dan een extra studie bij, zoals management of conservatie-restauratie. Dat heeft niet rechtstreeks te maken met onze opleiding, maar je kunt er vaak mee aan de slag in de culturele sector. Verder is het ook belangrijk dat studenten ervaring op doen als jobstudent of vrijwilliger, zo krijgen ook ze de kans contacten te leggen. Er zijn natuurlijk ook studenten die een andere richting uitgaan,

maar zij hebben meestal al een diploma achter de hand.»

Velen onder jullie zijn gefaalde kunstenaars en hebben deze richting dan maar gekozen om kunst te “bestuderen”.

Eva: «Daar ga ik totaal niet mee akkoord. Er zijn veel studenten die zich in hun vrije tijd bezighouden met kunst, maar zonder verdere ambities. De cover van ons kringblad, *'t Pelsken*, wordt daarom altijd ontworpen door iemand uit de richting zelf. We hebben een professor (*Professor Brosens, red.*) die je in de eerste les vraagt waarom je deze richting hebt gekozen. Soms zijn er studenten die niet geslaagd waren voor een artistieke toelatingsproef en dat als reden opgeven. Maar dat wil niet zeggen dat zij niet gepassioneerd kunnen raken tijdens de opleiding. Als je het niet leuk vindt, hou je het sowieso geen vier jaar vol.»

Laboratoriumonderzoek

Naar het schijnt zit jullie aula vol meisjes en homo's.

Eva: «Er zijn inderdaad veel meisjes, maar elk jaar komen er jongens bij. In de master zitten we met een vijftal jongens waaronder één homo, dus dat valt goed mee.»

Is kunstgeschiedenis niet een hulpwetenschap voor de historici?

Eva: «Ik vind eigenlijk dat geschiedenis een hulpwetenschap voor ons is. Kunstgeschiedenis heeft genoeg fundamenten om op zichzelf te staan, al heeft het wel een historische context nodig. Het is niet dat een historicus snel de kunstgeschiedenis kan beschaven.»

Is kunstwetenschappen een andere benaming voor kunstgeschiedenis?

Eva: «Nee, aangezien onze opleiding niet enkel meer bestaat uit kunsthistorische en overzichtsvakken maar meer gericht is op onderzoek. In de eerste twee

jaren krijg je wel een groot overzicht in de kunstgeschiedenis, maar dat heb je nodig als basis. In latere jaren kun je vakken opnemen zoals Laboratoriumonderzoek, dat is meer aan de technische kant. Verder ligt de nadruk ook op scripties schrijven. De eerstejaars worden in

het begin van het academiejaar al klaar-gestoomd om een thesis te schrijven en papers in te dienen. De opleiding hamert er erg op dat onze richting kunstwetenschappen heet, maar ik vind het geen verwijt om te horen dat ik kunstgeschiedenis studeer.»

Caroline Van Rhee

Optimisme heerst na één maand Agora

Op zoek naar uitbreiding. Dat is de conclusie na één maand Agora. Het leercentrum opende een kleine maand geleden de deuren en blijkt zeer in de smaak te vallen. Ook Agora zelf is tevreden.

FRANK PIETERMAAT

Een tevreden man, zo kunnen we Peter Verbist, de coördinator van Agora het best omschrijven: “Agora wordt veel gebruikt, maar het wordt vooral ook goed gebruikt. De verschillende zones worden gebruikt waarvoor ze bedoeld zijn, maar ze zijn ook flexibel. We zitten in de fase waarin er minder en minder papers zijn en waarin er meer en meer effectief geblokt wordt. We merken dat de ruimtes daar nu ook goed op inspelen.”

“De verklaring voor de vele studenten is volgens mij een duidelijke behoefte aan sociaal leren,” vervolgt Verbist. “Informatie en technologie evolueren snel. Sociaal leren past perfect bij de *digital natives* van vandaag. Daar spelen we dan ook graag op in.”

Uitbreiding

Dat Agora populair is, was duidelijk op 1 mei. Bibliotheken waren gesloten,

Agora niet. Gevolg was een stormloop waardoor de capaciteit van 500 man al snel bereikt was. Verbist: “We hebben ondertussen met de technische diensten overlegd en beslist om de capaciteit te verhogen met een zeventigtal

.....

“Agora wordt veel gebruikt, maar het wordt vooral ook goed gebruikt”

.....

werkplekken. Dat wordt een structurele oplossing om piekmomenten beter op te vangen. Momenteel zitten we nog steeds in een leerproces tot en met de zomervakantie, zodat we tegen de start van het nieuwe academiejaar goed geroedeerd zijn.”

Dat er uitgebreid mag worden, is een mening die ook onder studenten heerst. “Het is een zeer mooie en stimulerende studieruimte. Toch is de echte studeerruimte soms te beperkt,” klinkt het bij twee economiestudenten. “Het is wat ongelijk verdeeld. Zo mocht er iets meer stille studieruimte zijn, want de groepsruimtes zijn vaak leeg. Dat is wel de toekomst, hier moeten ze de komende tien jaren overal naartoe, zeker

PETER VERBIST, COÖRDINATOR AGORA

gezien de digitale vooruitgang.”

Een studente psychologie beaamt dat optimisme: “Ik ga normaal naar de PBIB maar daar zit het vaak te vol. Meestal gebruik ik de sociale ruimte omdat je daar ondertussen kunt eten en drinken. Ook de groepsruimtes vind ik een enorm pluspunt.”

Bibliotheken

Studenten trekken massaal naar Agora, maar lijken de weg naar de bibliotheek niet verloren te zijn. Bij de bibliotheek Sociale Wetenschappen zag men voor april een stijging van 9.7 procent aan bezoekers ten opzichte van april vorig jaar. Faculteitsbibliothecaris Chris Schroeven: “De indruk leeft dat hoe meer ruimte er opent, hoe meer studenten naar de bib trekken. We hebben het gevoel stevast vol te zitten.”

Schroeven twijfelt dan ook niet aan de toekomst van de bibliotheken: “De bibliotheken hebben zeker een toekomst. Ze beschikken over een schat aan collecties en blijven functioneren als studieruimte. Daarnaast willen we opnieuw ruimte maken voor onderzoekers, die soms het gevoel hebben verdrongen te worden door studenten. Maar dat de digitale evolutie zich zal voortzetten, valt niet te betwijfelen. En dat is ook nodig.”

Bij Agora heeft men nog geen exacte cijfers van het aantal unieke bezoekers. Die zijn aangevraagd om te anticiperen op volgend jaar.

Student

KRINGVERTEGENWOORDIGING

“Wie niet op de hoogte is over studentenvertegenwoordiging, heeft dat aan zichzelf te danken”

Vertegenwoordigen de studentenkringen de studenten bij de rectorverkiezingen? De kiesmannen van de studentenkringen, die verondersteld worden hun achterban te raadplegen, hebben 10 van de stemmen in handen. Maar niet alle studenten zijn lid van een kring en slechts een klein percentage stemt in kringverkiezingen.

SAM RIJNDERS

“De rectorverkiezingen interesseren de studenten geen moer. Ze zijn alleen geïnteresseerd in wie er gaat winnen, niet in de inhoud.” Preses Frederik Deman van geneeskundekring Medica neemt geen blad voor de mond. “De open bureau’s van de studentenraad LOKO (waar studenten vragen kunnen stellen aan de kandidaten, red.) trekken amper volk. Zelfs heel wat van mijn eigen kiesmannen weten niet altijd waar het over gaat. Dat neem ik ze niet

Zo zijn internationale studenten maar een jaar in Leuven en daardoor weinig geëngageerd. Bij Musicologica zijn er dan weer veel studenten die de opleiding combineren met werken of een muziekopleiding. “Zij zijn moeilijk bereikbaar. We kunnen alleen mails sturen en hopen dat ze die lezen,” zegt Lemmens.

Toch hechten studenten belang aan informatie, weet Deman. “Uit een enquête van Medica blijkt dat ze graag meer op de hoogte worden gehouden van inhoudelijke beslissingen. Als je studenten informeert,

beslist wie welke positie invult, geeft Bande toe.

“Musicologica is een kleine en hechte groep. Een familie, of een sekte zoals ze ons soms noemen,” lacht Lemmens. “Daardoor kunnen we persoonlijk contact hebben met alle studenten. Iedereen is welkom met problemen en klachten, of om zelf in het presidium te stappen.”

Niet alleen kringen, ook LOKO moet zich zorgen maken om transparantie, besluit Deman. “Niemand beseft wat LOKO is of

wat ze doen, dat blijkt uit het eigen onderzoek van LOKO. Daardoor worden er moeilijk nieuwe mandatarissen gevonden.” Zo worden beslissingen genomen die niet altijd ten goede van de studenten komen, vreest Deman. “Ik ben kwaad dat iets als flexibilisering in zijn huidige vorm of multolerantie er ooit is doorgemaakt. Mandatarissen van LOKO zijn te vaak visionairs of idealisten en verliezen de praktijk uit het oog. Al is de AV (Algemene Vergadering, waarin de kringen LOKO controleren, red.) ook niet altijd even aandachtig of goed op de hoogte.”

“De rectorverkiezingen interesseren de studenten geen moer”

MEDICAPRESSES FREDERIK DEMAN

kwalijk, want slechts een paar van onze 25 kiesmannen waren vooraf bezig met deze materie. Al de rest moet nu van nul beginnen.”

LOKO draagt daarin een grote verantwoordelijkheid, meent Deman. “Zondag (vorige week, red.) was er een Bijzondere Algemene Vergadering over de rectorverkiezingen. Wij hebben verkregen dat die openbaar is, maar dat is nergens verschenen. Daar zal dus niet veel volk opdagen, buiten de usual suspects.” Medica heeft alvast publiciteit gemaakt via de sociale media.

Toch blijft Deman voorstander van het huidige getrapte stelsysteem. “Dan kiezen mensen die zich verdiept hebben in de materie. Als elke student kan stemmen worden de verkiezingen gemakkelijk een banale populariteitstest.”

Daar staat tegenover dat kringen hun achterban moeten raadplegen. Voorlopig met weinig succes, zucht Deman. “Wij kregen maar input van twee mensen. Een student die blij was dat wij zijn mening vroegen en een voormalige student. Studenten voelen zich weinig betrokken en zien de meerwaarde van hun input niet in.”

Dan tonen de studenten musicologie meer interesse. Hun kring Musicologica riep hen op om vragen in te sturen. “Voor onderwijszaken is er meestal weinig animo, maar hier was wel wat respons op,” aldus een tevreden preses Claïs Lemmens.

Ver-van-hun-bed-show

Uiteraard moeten kringen hun studenten ook buiten de rectorverkiezingen vertegenwoordigen. Maar hun achterban is beperkt. Dat houdt preses Manu Bande van rechtenkring VRG niet tegen om te stellen dat iedereen wordt vertegenwoordigd. “We communiceren online, via kringboekjes en gaan rond in aula’s. Onze vertegenwoordigers zijn makkelijk aanspreekbaar. Wie dan nog niet op de hoogte is, heeft dat voornamelijk aan zichzelf te danken.”

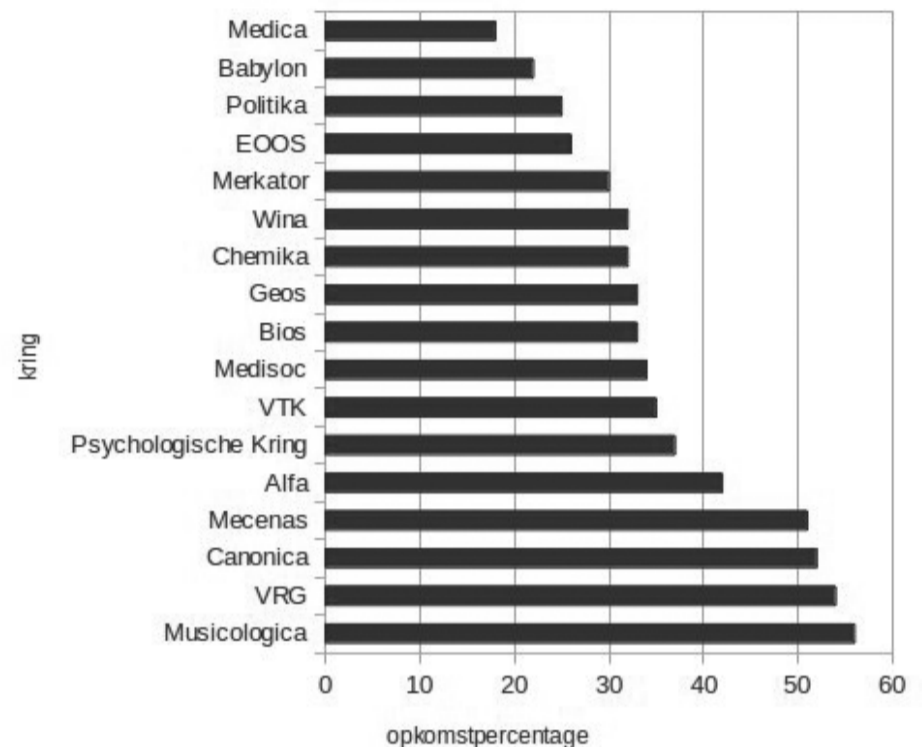
Wie lid wordt, doet dat vaak om korting te krijgen bij een cursusdienst. Bande: “Je krijgt fenomenale kortingen op cursussen en activiteiten. Het is ronduit dom om je niet aan te sluiten.” Veel studenten weten niet dat hun kring ook hun belangen behartigt op hogere niveaus. “De rest van de kringwerking is vaak een ver-van-hun-bed-show.”

Niet alle studenten zijn even makkelijk bereikbaar, verdedigen de presessen zich.

merken ze hoeveel ze te zeggen hebben en stellen ze meer vragen. Anders blijven ze stil.”

Sekte

Bij sommige studenten leeft de perceptie dat presidia gesloten zijn. Zowel bij de presidia van VTK als VRG zijn alle kandidaten welkom, benadrukken beide presessen. Al is het wel de kandidaat-preses en zijn kern van vertrouwelingen die op basis van de capaciteiten en voorkeuren van personen

Niet alle gecontacteerde kringen konden opkomstpercentages voorleggen.

Infografiek: Pieter Hiele

Kringen tevreden met geslaagde kiesweken

Ieder jaar staan de kiesweken van de Leuvense kringen garant voor de gekste activiteiten en voedsel en drank tegen dumpingprijzen. Wat voor de studenten de ideale uitlaatklep is voor het begin van de blokperiode, is voor de kandidaat-presidia pure ernst. Zij proberen immers het kiesvee een week lang te verwennen, in ruil voor hun stem.

ROBBERT BOUDEWIJNS

De meest spannende kiesstrijd was wellicht deze tussen de twee opkomende ploegen van VRG. Voor het eerst in meer dan een decennium waren er twee serieuze ploegen. De Piraat van State won met 53 procent van de stemmen ten koste van Legal Airways, dat 45 procent van de kiezers achter zich kreeg.

Kersverse preses Gert-Jan Struye: “Wij willen vooral een open beleid voeren, recht door zee. Vroeger werden alle beslissingen genomen op een zoldertje, ver weg van de gewone student. Daar willen we van afstappen.” Om de kiezers bewust te maken van dit verschil in beleid, werden ze door Gert-Jan persoonlijk aangesproken. “Tijdens de kiesweek heb ik ieder vrij moment aangegrepen om met studenten te praten. Op die manier heb ik heel veel mensen kunnen bereiken,” aldus Gert-Jan.

Unaniem

De kiesweek van Ekonomika kon dit jaar weer op veel bezoekers rekenen. Preses Kjell Geurts: “De opkomst op maandag en dinsdag was ongeveer 4.000 man, op woensdag zelfs 6.000. Zo’n kleine duizend man bracht een stem uit. Uiteraard kunnen alleen economen stemmen, maar ik denk dat het een mooie geste is naar alle

andere studenten dat zij kunnen meegenieten van de kiesweek van Ekonomika.”

Hoewel de kiesweek van Canonica, de kring voor studenten kerkelijk recht, niet op nummer één staat wat grootschaligheid betreft, geeft preses Charlotte De Wilde iedereen het nakijken met haar perfecte score van honderd procent ja-stemmen. Ook het hoge percentage opkomst valt op. “We zijn langsgeslagen in de

“Dit waren onze eerste verkiezingen in jaren”

CANONICAPRESSES CHARLOTTE

lessen op een moment dat alle studenten aanwezig waren, om ook de internationale studenten en werkstudenten te bereiken.” Voorts werd dit jaar alleen de preses rechtstreeks verkozen, iets wat volgend jaar zou veranderen. “Dit waren onze eerste verkiezingen in jaren. De vorige jaren was er weinig interesse om een verkiezing te houden, of was er soms zelfs geen preses. Ik hoop dat we dit jaar een verse start nemen.”

Ook het nieuwe presidium van Apollon kreeg het vertrouwen van de leden

met maar liefst 97 procent van de stemmen. Een optreden van comedian William Boeva en een heuse festivalnamiddag met twee podia onder een stralende zon konden de studenten overhalen om voor kiesploeg Spectrum te stemmen, eventueel met sympathie voor lolploeg Plectrum.

Lolploeg

Verder in Heverlee spreekt Marthe Wens van Merkator van een geslaagde kiesweek. Haar ploeg Lössgehen haalde 71 procent van de stemmen. “We hadden een fantastische kiesweek zonder problemen. Ook behaalden we een hoge score ten opzichte van andere jaren. Dat komt omdat er meestal een sterke lolploeg is. Dit jaar hadden we een heel goede kiesweek en had de lolploeg gewoon minder kans.”

Die concurrentie tussen lolploegen en serieuze ploegen is er bij de collega’s van Wina en Chemika niet. Daar is er een aparte verkiezing voor lolploegen.

Om ervoor te zorgen dat de opkomst bij de stemming zo hoog mogelijk is, kon er bij sommige kringen ook online gestemd worden, via een applicatie ondersteund door de website van LOKO. Voor een geldige verkiezing moet er immers tien procent van de kiesgerechtigden zijn komen stemmen. Eén van die kringen is de Psychologische Kring. Nieuwe preses Sofie Weyn: “De online stemming ging wegens een foutje 12 uur later door dan gepland, maar dat had weinig tot geen invloed op het aantal stemmen.”

Sociaal

GEEN VASTE BENOEMING DOOR INHOUD ONDERZOEK

“Vijf jaar gevochten voor mijn academische vrijheid”

Vijf jaar geleden werd Sarah Bracke tijdelijk benoemd als godsdienstsocioloog aan de faculteit Sociale Wetenschappen. Ondanks talloze internationale publicaties is haar vaste benoeming in tussentijd tot tweemaal toe geweigerd. Bracke zou te veel aandacht schenken aan gender en te weinig aan het christendom. Zelf ziet ze een schending van haar academische vrijheid. Het rectoraat greep niet in.

SAM RIJNDERS EN PHILIP GALLASZ

De beoordelingscommissie gaf Bracke herhaaldelijk een negatief advies. Daarin staat dat ze niet beantwoordt aan het profiel van de vacature voor godsdienstsocioloog, waar ze oorspronkelijk op intekende.

ik gevochten voor mijn academische vrijheid, nu heb ik tijd voor mijn onderzoek,” zegt een opgeluchte Bracke.

Een negatief advies betekent niet automatisch dat een vaste benoeming wordt geweigerd. Het laatste oordeel ligt bij de Bijzondere Academische Raad, waarin on-

.....

“Sarah Bracke was oorspronkelijk minder een godsdienstsociologe dan iemand die met gender bezig was”

.....

VICERECTOR LUDO MELIS

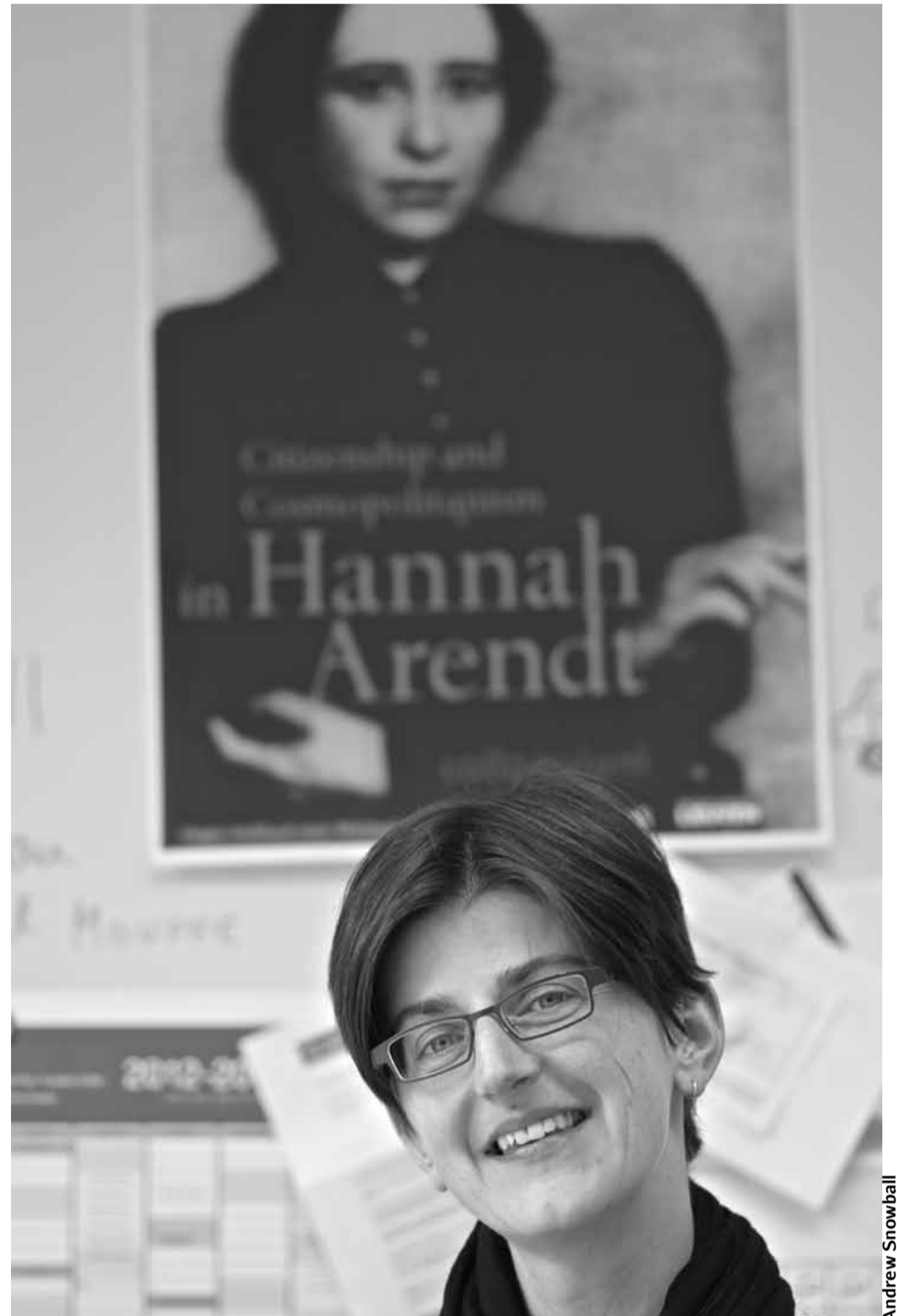
Dat klopt niet volgens Bracke. “Een systematische aandacht voor gender is doodnormaal in veel sociologiedepartementen.” Over het verwijt dat ze te weinig aandacht besteedt aan het christendom is ze nog minder te spreken. “Ik ben aangenomen als godsdienstsociologe. Dat men verwacht dat godsdienst vanzelfsprekend het christendom is, getuigt niet alleen van een onmiskenbaar eurocentrisme maar ook van een twijfelachtige visie op diversiteit.”

Ze concludeert dat haar academische vrijheid is geschonden. Ondertussen ziet Harvard haar graag komen. “Vijf jaar heb

der meer de rector, vicerectoren en decanen zetelen. Vicerector Onderwijs Ludo Melis reageert: “Sarah Bracke was oorspronkelijk minder een godsdienstsociologe dan iemand die met gender bezig was. Ik denk dat daar de spanning is ontstaan, al bestaat er een verband tussen godsdienst en gender.”

Rector Mark Waer verwijst naar de oorspronkelijke profielvacature. “Maar het zou mij sterk verwonderen, mocht men op basis van details in de taakomschrijving een negatieve evaluatie geven.”

Het volledige interview met Bracke leest u op de pagina hiernaast.

Andrew Snowball

Reacties

Prof. Nadia Fadil (faculteit Sociale Wetenschappen): “De elementen die Bracke aanhaalt stemmen tot nadenken. Een belangrijke rode draad doorheen haar verhaal is het gebrek aan openheid voor onderzoeksperspectieven en benaderingen die vernieuwend zijn en/of buiten de traditionele methodologische en theoretische kaders vallen. Dat laatste heeft allicht te maken met de wijze waarop recruteringen aan onze instelling jarenlang verliepen: vele jonge docenten waren de poulains van oudere proffen die werden klaargestoomd om in diens voetsporen te treden. Dat dit weinig openheid laat voor fundamentele vernieuwing spreekt voor zich. Het gevolg is dat jonge wetenschappers met andere perspectieven vaak bot vangen omdat hun kader weinig herkenbaar is voor vele collega’s.”

“En het maakt dan weinig uit of dat kader op internationaal vlak toonaangevend is. Het geldt in het bijzonder voor thema’s zoals diversiteit. Het verbaast mij nog steeds hoeveel collega’s de kranten in plaats van wetenschappelijk studies als referentiepunt nemen voor kwesties zoals de Islam of multiculturalisme. Een oplossing zou alvast kunnen zijn om echte *peers*, dus wetenschap-

pers met kennis van zaken uit andere instituten, op systematische wijze aan zo’n beoordelingscommissies toe te voegen.”

Prof. Jacques Haers (Centrum voor Bevrijdingstheologieën, faculteit Theologie en Religiewetenschappen): “Gepassioneerde en geëngageerde collega’s als Sarah Bracke leren mij telkens weer (en soms gaat dat moeizaam) hoe kerk en samenleving zijn doordrongen van diversiteits- en genderbias. Niet

alleen concreet onrecht en onrechtvaardige structuren, die we dringend moeten ontmaskeren en bestrijden door aandacht voor de stille slachtoffers. Ook ons denken, dat eng en gewelddadig wordt als we ons te weinig bewust zijn van onze vooroordelen en politieke overtuigingen. Ik pleit voor denkers zoals Sarah Bracke,

die onze universiteit aansporen haar maatschappelijke rol op te nemen.”

Dr. Anya Topolski (Werkgroep Vrouw en Universiteit, Hoger Instituut voor Wijsbegeerte): “Uit een anonieme bevraging van de 180 leden van Vrouw en Universiteit blijkt dat zaken waarvan we hoopten dat ze tot het verleden behoorden, nog steeds alomtegenwoordig zijn. Vele vrouwen hebben systematisch problemen bij het opnemen van zwangerschapsverlof, waar ze recht op hebben.

.....

“Onderzoekers hebben het recht om op hun eigen manier naar de waarheid te zoeken”

.....

PROFESSOR MARC HOOGHE

Dagdagelijks seksisme teelt wierig. Concreet verhalen (meestal op het niveau van post-doc en eerste ZAP-aanstelling) tonen structurele problemen met gendergelijkheid aan de KU Leuven. Daar moeten we wat aan doen. Na een jaar als coördinatrice van Vrouw en Universiteit en als iemand met toegang tot alle interne docu-

menten over diversiteit (maar die niet mag verspreiden), moet ik concluderen dat de huidige structuur en organisatiecultuur van onze universiteit vrouw- en gezinsonvriendelijk is in hart en nieren.”

Prof. Marc Hooghe (faculteit Sociale Wetenschappen): “Voormalig rector Pieter De Somer was een hartstochtelijk verdediger van wat hij “het recht om te dwalen” noemde. Onderzoekers hebben het recht om op hun eigen manier naar de waarheid te zoeken. Het is een *conditio sine qua non* voor goed wetenschappelijk onderzoek. Voor doorbraken en vernieuwingen moeten wetenschappers de vrijheid hebben de geëigende paden te verlaten, en op zoek te gaan naar nieuwe inzichten. Om intellectuele stilstand te vermijden moet een universiteit voldoende theoretische vernieuwing bevorderen. Onze personeelsstatuten zijn sterk geëvolueerd, onder meer door de veralgemening van de *tenure track* posities. Het is belangrijk evaluatieprocedures te ontwerpen die alle kansen bieden voor de noodzakelijke academische vrijheid. Objectiviteit is daarin een absolute voorwaarde, en dus ook transparantie.”

Sociaal

“De universiteit wordt dociel”

Godsdienstsociologie Sarah Bracke is in volle voorbereiding voor haar vertrek naar Harvard. Aan de KU Leuven is ze niet langer welkom na “te veel onderzoek over gender en te weinig over het christendom”. Een gesprek over een gedwongen vertrek, academische vrijheid en vernieuwend onderzoek.

PHILIP GALLASZ EN SAM RIJNDERS

Waarom moet u de KU Leuven verlaten?

Prof. Sarah Bracke: «Het is een merkwaardig verhaal dat bij vele collega's en ook bij mijzelf vragen blijft oproepen. Ik heb geen vaste benoeming gekregen. Volgens het advies van de facultaire beoordelingscommissie vul ik het profiel van mijn docentschap niet op een gepaste manier in. In mijn onderzoek gaat te

“Er is veel angst aan deze universiteit”

veel aandacht naar gender en te weinig naar het christendom. Dat laatste kun je lezen als teveel aandacht voor de islam.»

Begrijpt u het verwijt dat gender teveel aandacht geniet in uw onderzoek?

Bracke: «Dat blijft onbegrijpelijk. Een systematische aandacht voor gender is doodnormaal in veel sociologiedepartementen wereldwijd. Gendermainstreaming heet dat: gender integreren als categorie van analyse naast andere categorieën, zoals etniciteit en klasse of socio-economische status. Men verwijt mij dat ik geen sociologie bedrijf maar genderstudies, wat veel zegt over de staat van de wetenschappelijke studie van gender aan onze universiteit. Een wetenschapster krijgt hier snel de stempel 'genderstudies' mee als gender een deel van haar onderzoek uitmaakt. In plaats van de verhoogde gendermainstreaming van de kennisproductie wordt de onderzoekster naar de marge van haar discipline geduwd. Tegelijkertijd blijven de genderstudiesinitiatieven aan deze universiteit erg beperkt, en worden ze meestal ingevuld door gendermainstreaming in plaats van daadwerkelijke genderstudies. Het interdisciplinaire vakgebied genderstudies is hier nauwelijks ont-

“Een beoordelingscommissie vol witte mannen”

wikkeld, en dat geeft ons een achterstand in vergelijking met de rest van Europa. Studenten en doctoraatsstudenten zijn zich daar maar al te goed van bewust.»

U zou ook te weinig aandacht aan het christendom besteed hebben. Is de K van KU Leuven dan toch springlevend?

Bracke: «Het is inderdaad ironisch dat dit negatieve advies er kwam ten tijde van de discussie over de K van de KU Leuven. (lacht) Kijk, ik ben aangenomen als godsdienstsociologe. Dat men verwacht dat godsdienst vanzelfsprekend als christendom begrepen wordt, drukt niet alleen een onmiskenbaar eurocentrisme uit, maar toont ook hoe men over diversiteit denkt. Wat “anders” is, krijgt een aparte niche. Voor islam is dat een islam-niche en voor gender een genderniche. Met de onderlig-

gende boodschap: laat vooral de *business as usual* ongemoeid.»

Wat loopt er dan mis met het huidige diversiteitsbeleid?

Bracke: «Discussies over diversiteit lokken hier nog steeds een zekere achterdocht uit ten aanzien van wetenschappelijke kwaliteit. Het gaat hier zowel om de diversiteit van academisch personeel als verschillende manieren van aan onderzoek doen. Het aantal vrouwen en etnische minderheden aan de Vlaamse universiteiten is een triest verhaal. Er is een braindrain van vrouwen en etnische minderheden die we ons niet kunnen veroorloven. Noch als samenleving, noch als wetenschappelijke instelling. Bovendien heeft wetenschap baat bij *out of the box* denken. Een positivistische monocultuur van het denken, versterkt door een neoliberale inslag en hoge publicatiedruk, ondermijnt de mogelijkheden voor kritische wetenschap.»

«We hebben geen ander diversiteitsbeleid nodig, maar een ander wetenschaps- en personeelsbeleid, waarin simpelweg het belang van diversiteit op een vergaande manier erkend en geïntegreerd wordt.»

Een beoordelingscommissie beslist of iemand vast wordt benoemd. Dat systeem werkt niet volgens u.

Bracke: «Een facultaire beoordelingscommissie stelt een advies op. De diversiteit en organisatiecultuur van die commissies is een groot knelpunt. Ten eerste de weinig diverse samenstelling ervan. Men moet hoogleraar zijn om in zo'n commissie te kunnen zetelen, en laat die geleding nu net de minst diverse zijn. Zoals Violet Soen van de faculteit Letteren onlangs in *De Standaard* zei, kiezen die commissies mensen met hun eigen profiel. Wederom witte mannen, met onderzoek dat ze herkenbaar vinden. In mijn commissie was er bovendien nauwelijks kennis over gender aanwezig, noch over godsdienstsociologie. Een commissie vol witte mannen zonder genderexpertise oordeelt dat ik teveel onderzoek doe naar gender. (lacht) Dit is meestal het punt in mijn verhaal waarop internationale

collega's uit hun stoel vallen. Ten tweede is er de principiële geheimhouding van de adviezen. Zo kunnen allerhande machtspeletjes uitgespeeld worden. De adviezen die in feite het daglicht niet kunnen verdragen zijn legio. Het gevolg is een organisatiecultuur die zichzelf reproduceert.»

«Mijn verhaal is trouwens allesbehalve uniek, en het is niet verwonderlijk dat in de nationale en internationale netwerken die ijveren voor meer diversiteit in de academische wereld al lang gepleit wordt voor de openbaarheid van de beoordelingsdossiers. Vijftien jaar geleden hebben onderzoeksters via de rechtbank die openbaarheid kunnen afdwingen in Zweden, en hun onderzoek wees vervolgens uit dat de gewogen academische output 2,5 keer hoger moest liggen bij vrouwen dan mannen om gelijk te worden beoordeeld in post-doc beoordelingsdossiers.»

Academische vrijheid

Wat was de reactie van het rectoraat op het negatief advies, dat volgens u uw academische vrijheid schond?

Bracke: «Het Groepsbestuur Humane Wetenschappen en de Bijzondere Academische Raad hebben de beslissingsmacht. Zij hebben niet onmiddellijk het advies gevolgd, maar evenmin erkend dat het om een schending van de academische vrijheid gaat. Een van de vicerectoren noemde het later een “erg ongelukkige samenloop van omstandigheden”, maar voegde daar meteen aan toe dat het alles zegt over de prioriteiten van een instituut als dit op geen enkel niveau kan worden tegengehouden.»

Het debat over academische vrijheid woedde al eerder naar aanleiding van de zaak-Barbara Van Dyck.

Bracke: «Er werden toen grote uitspraken in de pers gedaan over academische vrijheid. Ironisch genoeg werd tegelijkertijd mijn eigen zaak door het rectoraat behandeld. Ik kreeg toen van collega's het interview met de rector toegestuurd met de zinnen onderlijnd die ik rechtstreeks ter verdediging van mijn academische vrijheid kon aanwenden.»

«Er is hier iets vreemds aan de hand met academische vrijheid. Historisch gezien is dat principe sterk verbonden met de bescherming van onderzoek dat tegen de gevestigde manieren van denken en de orde van de dag

onderzoek steken. Ik kijk daar heel erg naar uit.»

«Anderzijds doet het pijn dat de vernieuwing en de thematiek die mij nauw aan het hart ligt hier wordt tegengewerkt. Het grootste deel van mijn academische loopbaan was buiten Vlaanderen en het stemt mij triest dat er hier zo weinig plaats is in voor wat anders is. Braindrain is een verhaal van gemengde gevoelens: blij met de nieuwe horizons en triest omwille van de onmogelijkheden die men de rug toekeert. Maar ik heb van nature die *optimism of the will* waar Gramsci het over had: een andere universiteit blijft mogelijk. Ik weet dat er heel wat zaadjes geplant werden en blijf nauw verbonden met vele collega's hier. Nieuwe en fijne samenwerkingen zijn in de maak. En ik laat uiteraard de strijd voor zowel gendermainstreaming en genderstudies in Vlaanderen niet los.»

Kunnen de rectorverkiezingen voor die andere universiteit zorgen?

Bracke: «Ik durf te hopen dat het enorm veel uit maakt maar dan moet men de boeg omgooien. Een rector die academische vrijheid weer begrijpt als de bescherming van minoritaire standpunten, die gender en diversiteit erg hoog op de agenda zet met resultaatsverbintenissen, en die de neoliberalisering van het wetenschappelijk onderzoek kan kenteren. Een rector die gelooft

“Institutioneel seksisme is alomtegenwoordig”

ingaat. In het licht van de sterke industriële belangen die het onderzoek en het maatschappelijk debat over GGO's (*genetisch gemanipuleerde organismen, red.*) sturen, zou precies de mogelijkheid om kritiek te ontwikkelen op GGO's bescherming moeten verdienen. Maar hier werd academische vrijheid ingezet voor de bescherming van zwaar gefinancierd commercieel onderzoek, in plaats van de bescherming van minoritaire paradigma's. Dat is een significante verschuiving, die veel zegt over onze neoliberale context.»

Angstklimaat

Is uw verhaal herkenbaar voor andere onderzoekers?

Bracke: «Delen ervan zijn zeker herkenbaar voor collega's. Ik heb veel jonge collega's, doctorandi, post-docs, maar ook jonge docenten weten weggaan, meestal in stilte. Ik heb alvast veel steun gekregen van collega's uit mijn departement en andere faculteiten. Niet noodzakelijk diegenen met de meeste macht (lacht).»

«Door de tenure track (een drie tot vijfjarige traject voor docenten richting vaste benoeming, red.) duurt het langer vooraleer je vast benoemd wordt. Een vaste benoeming is vandaag een van de weinige beschermingsmechanismen tegen de uitholling van de academische vrijheid, omdat je job niet op het spel staat door wat je zegt. Maar dat moment wordt dus uitgesteld, en concreet betekent dat academische onzekerheid, permanente evaluatie en nieuwe vormen van disciplineren. De academische wereld volgt daarmee de neoliberale tendensen op de arbeidsmarkt. Met alle gevolg van dien: er is veel angst. Veel jonge collega's menen dat ze voorzichtig moeten zijn. Dat is voor een stuk terecht, zoals mijn verhaal aantoont, maar het is jammer voor de academische vrijheid. Op deze manier wordt de universiteit dociel.»

Hoe voelt het om tegelijkertijd Leuven te moeten verlaten en naar Harvard te gaan?

Bracke: «Vijf jaar lang heb ik samen met anderen gevochten om mijn academische vrijheid. Die energie kan ik nu weer in mijn

dat een andere universiteit nodig en mogelijk is, en tegen de gevestigde orde van de dag durft in te gaan om die universiteit te realiseren.»

Blind voor macht

Zoals de commissie opmerkte, speelt gender een grote rol in uw onderzoek. Hoe zou u dat in lekentermen definiëren?

Bracke: «Gender draait rond machtsverhoudingen, net als klasse en etniciteit. Binnen genderstudies vormen de verschillen tussen mannen en vrouwen het beginpunt van een kritische analyse van hoe ze tot stand komen. Dergelijke noties vertalen zich in zaken als seksueel geweld of de loonkloof. Dat zijn maatschappelijke problemen die resoluut aangepakt moeten worden, maar wanneer men nalaat om de symbolische m/v orde te ontmantelen, die samengehouden wordt door heteronormativiteit, blijft dit dweilen met de kraan open.»

Tegelijkertijd leeft bij een groot deel van de publieke opinie het gevoel dat de feministische strijd gestreden is.

Bracke: «De feiten vertellen ons een heel ander verhaal. Bijvoorbeeld de persistentie en soms ook groei van seksueel geweld, waar ik ook geweld tegen holebi's onder reken. De loonkloof wordt nog steeds ontzettend traag gedicht. Of kijk naar de positie van vrouwen in de katholieke kerk, of die in de academische wereld! Institutioneel seksisme is alomtegenwoordig.»

«Het is een mythe die terugkeert in de geschiedenis. Vrouwenrechten zijn niet (meer) nodig. Die mythe wordt versterkt door een neoliberale context met zijn discours van individuele verantwoordelijkheid. Iedereen heeft toegezegd gelijke kansen en een strijd voor minderheidsgroepen of een feministische strijd is passé. Dertig jaar neoliberalisme heeft ons collectief blind gemaakt voor machtsongelijkheid. Er is een soort nieuwe ongeletterdheid ontstaan ten aanzien van het functioneren van macht.»

Het volledige interview leest u op www.veto.be

Onderzoek

HOE EEN PANDEMIE AANPAKKEN?

Overschat gevaar of miskende bedreiging voor wereldgezondheid?

Onheilspellende berichten over virussen, zoals het H7N9-virus in China en het Franse coronavirus, gaan de wereld rond. Griepcommissaris en viroloog Marc Van Ranst vertelt over de impact van pandemieën en hoe we er ons tegen kunnen wapenen.

EVA SCHALBROECK

Wat wordt onder een pandemie verstaan?

Marc Van Ranst: «Pandemie slaat letterlijk op “wereldwijde epidemie bij het volk”. De connotatie “ernstig” zit dus niet noodzakelijk vervat in deze brede term, zoals de Mexicaanse griep in 2009 bewijst. Per eeuw zijn er altijd een paar griepandemieën en dat zal deze eeuw niet anders zijn. De moeilijke boodschap die we toen wilden brengen was dat dit slechts een gewone griep was, maar dat we het serieus moesten nemen en voorbereidingen moesten treffen mocht het erger worden. Meestal worden pandemieën fout ingeschat.»

Welke moeilijkheden creëert dit?

Van Ranst: «Het brengt communicatieproblemen met zich mee. In 2009 stelde ik voor om de term “wereldgriep” te gebruiken. Na overleg zijn we er niet mee doorgeshaan, omdat de rest van de wereld “pandemie” gebruikte. Nu hantieren we gewoon termen als “Mexicaanse griep”, die verwijzen naar het land van oorsprong van de ziekte. Dat levert ons geen goede

punten op bij Mexico, maar zo is er wel eenduidigheid.»

In welke mate zijn pandemieën een bedreiging voor de wereldgezondheid?

Van Ranst: «Het eerlijke antwoord is dat er voor elke diersoort een virus bestaat dat vele dodelijke slachtoffers maakt. Het is niet productief om als mens daarover na te denken. We kunnen het gewoon niet tegenhouden.»

Moeten we er vooral voor zorgen dat een pandemie niet verder uitbreidt?

Van Ranst: «Dat hangt er vanaf. Bij een milde pandemie proberen we de sterfte en ziekte te beperken. Cruciaal is dat mensen kalm blijven. Onnodige paniek is altijd contraproductief. Bij een ernstige pandemie kan je paniek niet vermijden en moet je proberen om de pandemie zo goed mogelijk op te vangen.»

Hoe wordt een pandemie concreet aangepakt?

Van Ranst: «In een eerste fase probeert men tijd te winnen door de ziekte uit het land te houden. We waarschuwen mensen die ons

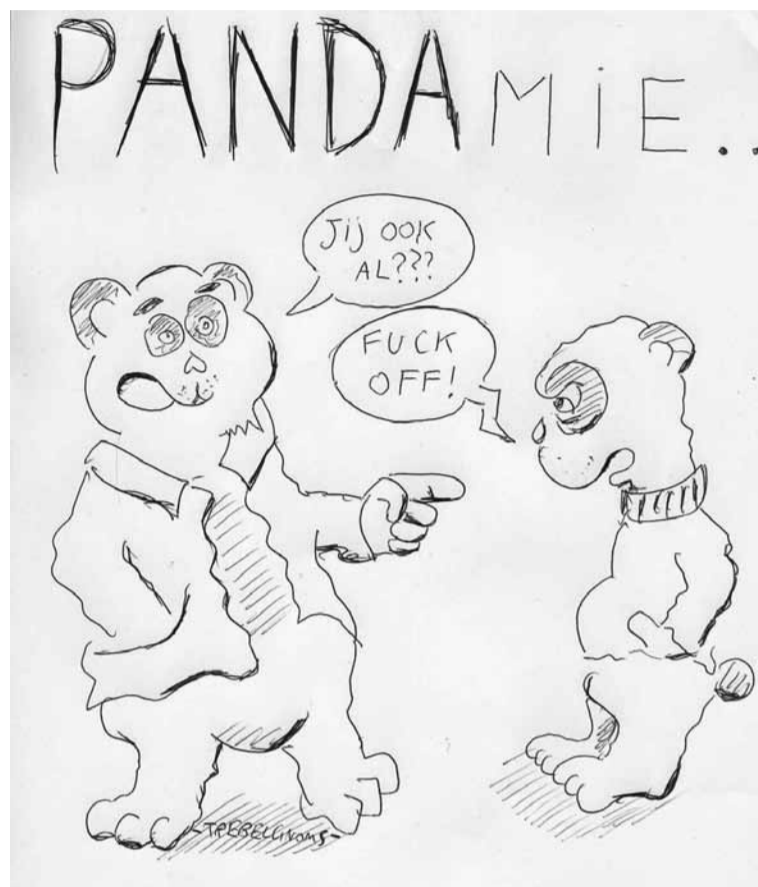
land binnen willen en zieke mensen proberen we minder besmettelijk te maken. Die gewonnen maanden zijn cruciaal om een vaccin te ontwikkelen. In België zijn we er zo in geslaagd om de impact van de Mexicaanse griep tot juni beperkt te houden. In tegenstelling tot andere landen, die een eerste golf in de lente hadden. Dat gaat natuurlijk nooit perfect, want halverwege juli is de griep dan toch losgebarsten. Dan probeer je gewoon de situatie te reguleren en vaccins toe te dienen bij de risicogroepen.»

“Een pandemie is per definitie niet altijd ernstig”

VIROLOOG MARC VAN RANST

Hoe cruciaal zijn vaccins?

Van Ranst: «Vaccins zorgen ervoor dat er minder zieke mensen zijn die verzorgd moeten worden. In plaats van een epidemie met een scherpe piek, kent de pandemie dan eerder een zwakker maar langer verloop. Zo kunnen ziekenhuizen een pandemie makkelijker aan. Een grote piek zou een overbelasting van het systeem geven. De farmaceutische sector is nauw betrokken en die willen natuurlijk winst

maken. We moeten hen controleren en reguleren, maar we zijn veroordeeld om er mee samen te werken.»

«Wanneer dat mislukt, moet men overgaan op een andere organisatie van de gezondheidszorg. Ziekenhuizen stellen niet-dringende operaties uit en huisartsen worden dan verantwoordelijk gesteld voor een aantal straten. Dat is nog nooit gebeurd, maar we zijn er wel op voorbereid. Alle gemeenten hebben hiervoor een plan, zodat we discussies direct kunnen overslaan. Ik twijfel dan geen

moment om over te gaan op dat plan.»

Wat is de taak van de overheid?

Van Ranst: «De overheid moet haar gewone rol spelen: zij organiseert en is verantwoordelijk voor het crisismanagement met een griepcommissaris. Zij betaalt ook de vaccins, want anders zouden die niet betaalbaar zijn. Eén vaccin voor alle Belgen kost de overheid 75 miljoen euro. Dat is veel geld, maar politici kunnen op geen enkele manier verantwoorden dat ze geen 7 euro per Belg over hebben.»

Iedereen vegetariër?

De sterk toenemende wereldbevolking vraagt steeds meer voedsel. Daarom zijn niet alleen wetenschappelijke oplossingen, maar misschien ook grote veranderingen in onze eetpatronen nodig.

WOUTER GOUDESEUNE

Erik Mathijs, professor bio-ecologie, licht de situatie toe: «Op dit moment is er geen voedseltekort. Maar de wereldbevolking zal met naar schatting 30 procent toenemen tegen 2050. Daar is 60 procent meer voedsel voor nodig. Het is niet evident om voor die productie te zorgen.»

Professor Dirk Raes, van de afdeling Bodem- en Waterbeheer van de faculteit Bio-ingenieurswetenschappen, legt uit hoe waterintensief landbouw is. «Om één kilo graan te produceren is ongeveer 2.000 liter water nodig. De landbouw verbruikt 70 procent van al het zoet water op aarde. Wereldwijd is er voldoende water om iedereen van voedsel te voorzien, maar in sommige re-

gio's kampt men nu al met waterschaarste.»

Vlees

Er wordt vaak beweerd dat onze vleesconsumptie onhoudbaar is op lange termijn. De productie van rood vlees eist veel van het milieu. Raes: «Voor één kilo vlees is ongeveer 20.000 liter water nodig. Het neemt immers veel tijd in beslag om dieren groot te brengen, en hun voedsel moet zelf geproduceerd worden.» Bovendien zorgt het verteringsproces bij runderen voor de productie van heel wat methaan, wat bijdraagt tot de opwarming van de aarde. «We zouden eigenlijk minder vlees moeten eten. Vlees kan als proteïnebron gemakkelijk vervangen worden door andere bronnen die een lagere impact op het milieu

hebben. Maar eigenlijk zouden we in het algemeen minder moeten eten. We eten meer dan nodig is, getuige het obesitasprobleem», zegt Mathijs.

Minder eten is dus een manier om tot een duurzamere wereld te komen. Maar hoe verander je de eetpatronen van de mens? «De overheid kan een rol spelen door de mensen bewust te maken van de onhoudbaarheid van de huidige situatie. Een andere mogelijkheid is het invoeren van een zogenaamde vettaks (een belasting op voedsel in verhouding tot het vetgehalte, red), zodat mensen minder vlees consumeren. Het probleem is dat overheden zichzelf niet onpopulair willen maken door de voedselprijzen te doen stijgen», aldus Mathijs.

Daarnaast kan er ingezet worden op het vermijden van verspillingen. Mathijs licht toe: «Zo'n 30 procent van het geproduceerde voedsel gaat verloren. Deels is dat niet te vermijden. Met bananenschillen valt bijvoorbeeld niet veel

te doen. Veel verspilling kan wel vermeden worden, bijvoorbeeld door producten te consumeren voor ze de houdbaarheidsdatum bereikt hebben.»

Technologische oplossingen kunnen ook een uitweg bieden. Professor Raes legt uit hoe het

“Om 1 kilo vlees te produceren, is 20.000 liter water nodig”

PROFESSOR DIRK RAES

probleem van de waterschaarste kan worden aangepakt. «De enorme hoeveelheden water die nodig zijn om een veld te bevoelen, kunnen heel moeilijk over grote afstanden getransporteerd

worden. In de plaats daarvan is het beter om voedsel te transporteren. Arme landen met waterschaarste, zoals Jemen, hebben het geld echter niet om grote hoeveelheden voedsel te importeren. Duurzame oplossingen zoals deficit irrigation zijn nodig. Dat betekent dat men een gewas in bepaalde fasen te weinig water geeft, en in andere fasen zoals de bloei wel voldoende water geeft. Op die manier daalt de productie met zo'n 20 à 30 procent, maar wordt maar half zoveel water gebruikt.»

«Het nadeel van deficit irrigation is dat het niet voordelig is voor een individuele landbouwer, aangezien de oogst lager is. De techniek werkt dus eigenlijk enkel op het niveau van de gemeenschap. Er zijn dus wel wetenschappelijke oplossingen, maar die worden momenteel nog niet en masse toegepast. Ik vrees dat eerst conflicten en zelfs oorlogen om water zullen plaatsvinden, vooraleer men zich naar de wetenschap richt.»

Cultuur

INTERVIEW MET STREET-ARTIST BISSER

“Ik doe soms illegale dingen”

Bisser is al enkele jaren bezig met street art. Voor het VAARTfestival ontwerpt hij iets onder het toezicht van Hans Geyens, zijn persoonlijke coach. Tijdens het interview laat Jasper zijn schetsboek niet los. “Als ik teken kan ik me beter concentreren.”

QUINTEN EVENS

Hoe ben je in VAART gerold?

Bisser: «Ik herinner me nog dat ik een jaar geleden een flyer vond voor het festival. Ik wou er toen al aan meedoen. Ik was toen te laat, maar ik zou het onthouden. Helaas ben ik het toch vergeten. Dit jaar heb ik in de Giraf weer zo'n flyer gevonden. Toen heb ik me ingeschreven.»

Wat ga je precies doen voor het VAARTfestival?

Bisser: «Het oorspronkelijke idee was een gigantische Poseidon schilderen van ongeveer twintig meter. Tijdens een gesprek werd me gezegd dat ik meer moest doen dan alleen een muurschildering. Ik ben beginnen nadenken en heb ik schetsen gemaakt rond het thema varen. In samenspraak met mijn coach heb ik besloten nog ander werk ten toon te stellen dat nog niemand heeft gezien. Voor de rest heb ik kleine beschilderde doekjes, etsen en handgedrukte prints die ik zal tentoonstellen.»

Hoe verloopt de samenwerking met je coach?

Bisser: «Ik zag er aanvankelijk tegenop omdat ik mijn eigen idee al duidelijk voor ogen had. Vormelijk wist ik wat ik wou doen en een thema had ik ook al. Ik wist dus echt

niet wie ik moest aanspreken als coach. Ik wou iemand die zegt: “nu ga je etsen, nu ga je een muurschildering maken”»

«Ik was Hans Geyens ooit tegengekomen op een Leuvens street-artfestival en ik kende zijn werk. Maar ik had nog nooit met hem gepraat. Uiteindelijk zijn we wat pinten gaan drinken, en blijkt hij een *superchille* mens te zijn.»

«Hans heeft mij vooral begeleid in het tentoonstellen. Hij raadde me bijvoorbeeld aan foto's te maken van mijn handen na het schilderen, of van dingen die ik tegenkom tijdens het werk. Ik was er zelf nog niet opgekomen om afwisseling te hebben tussen

Andrew Snowball

is er een wet die zegt dat je de openbare orde niet mag veranderen. Het is verboden je gevel vol graffiti te spuiten.»

«Samen met andere artiesten zijn we

toeschouwer om iets bij te verzinnen. Ik merk bij mijn eigen werk dat ik dat helemaal anders doe; dat ik een heel simpele figuur helemaal doodwerk. Ik denk dat die twee tegengestelde kenmerken wel goed samengaan.»

Hebben street artists ooit last van writer's block?

Bisser: «Dat gebeurt af en toe, maar vaak moet je gewoon beginnen. Het is leuk om met een leeg hoofd te beginnen en je pen te trekken. Al doende komt er wel iets. De eerste ideeën, zijn meestal de beste.»

Leeft street-art in Leuven?

Bisser: «Er zijn wel een paar artiesten, maar wie nu juist graffiti doet en wie nu juist street-artist is, blijft een eeuwige discussie. Er is alleszins absurd weinig van beiden voor een studentenstad. Als je kijkt naar Antwerpen of Hasselt, die steden zitten boordevol street-art.»

Werk je samen met andere artiesten?

Bisser: «Ja, en ik wil dat ook meer en meer doen. Ik wil meer stijlen combineren, en dat vooral koppelen aan reizen. Ik wil ergens heen gaan, daar nieuwe mensen leren kennen en samen iets maken.»

«Ik krijg sowieso meer inspiratie door te reizen. Je krijgt nieuwe invloeden, ziet nieuwe culturen en andere kunstvormen. Daar wil ik op verdergaan. Mensen die reageren op mijn kunst, daar haal ik inspiratie uit.»

“Er zijn absurd weinig street-artists in Leuven om een studentenstad te zijn”

eigen werk en ervaringen. Dat tweede aspect wordt nu ook belicht.»

Hans zegt dat je “boordevol talent zit en heel goed weet wat je wilt”. Klopt dat?

Bisser: «Het is wel zo dat ik direct iets heb van “dat wil ik”. Meestal is dat te veel. Voor VAART had ik bijvoorbeeld heel veel schetsten en nog meer ideeën. Meestal vind ik de tijd of de mogelijkheden niet om die allemaal uit te werken. Boordevol talent, dat weet ik niet (*glimlacht*).»

Street-art klinkt altijd een beetje underground. Hoe illegaal is je werk?

Bisser: «Ik doe soms illegale dingen, maar werk liever legaal. Dan kan ik mijn tijd nemen, overdag werken en meer nadenken over wat ik ergens op ga zetten. In Leuven

onlangs gaan praten met de schepen van Jeugd over het feit dat er zo weinig plaats is voor street-art. Wij stelden een legale ruimte voor, maar de stad is bang dat we zo mensen gaan aanzetten om illegale dingen te doen. Dat lijkt me onlogisch want door niet in te gaan op ons voorstel zetten ze ons aan om aan illegale dingen te doen.»

Inspiratie

Hoe typeer je je eigen werk?

Bisser: « (*denkt na*) Als ik uitga van andere mensen hun commentaar, is mijn werk meestal triestig. Mijn werk is ook heel eenvoudig van compositie, ik gebruik bijna nooit een achtergrond.»

«Op het middelbaar heb ik geleerd dat je je tekening niet helemaal moet uitwerken, maar dat je altijd iets moet openlaten voor de

Tien jaar VAART

Voor het tiende jaar op rij bundelen Artforum en fABULEUS de krachten om jonge artiesten aan het woord te laten. VAARTfestival stelt deze week hun werk ten toon in het Openbaar Entrepot voor de Kunsten (OPEK).

QUINTEN EVENS

“VAART is ontstaan in het verlengde van Kunstbende,” vertelt Ine Sevenants. “fABULEUS wou jongeren nog meer au sérieux nemen na Kunstbende.” Ine is één van de twee studenten die het initiatief dit jaar onder haar hoede neemt. Het concept is eenvoudig: uit een hoop kandidaten tussen 15 en 25 jaar worden tien projecten gekozen. Verschillende kunstvormen en zelfs mengvormen komen aan bod: het aanbod loopt van theater over dans tot street-art.

De jonge kunstenaars krijgen technische ondersteuning in de vorm van atelier- of tentoonstellingsruimte. Zo krijgen ze een kans hun werk open te stellen voor een groter publiek. Tegelijkertijd wordt elke kandidaat professioneel begeleid in zijn of haar creatief proces. Het project wil jongeren gidsen in hun artistieke uitspattingen. Een persoonlijke coach houdt hen een hand boven het hoofd.

Het festival viert dit jaar haar tiende verjaardag. Het aantal deelnemers werd dan ook symbolisch opgetrokken tot tien. Aan de inkom wordt een muur geplaatst met herinneringen aan vorige edities. Deze editie wordt ook gekleurd door een vernissage waar de jonge kunstenaars mensen rondleiden. Veelbelovende titels als “#Yolo” en “Berichten uit het ondergrondse” zullen dan verhelderd worden.

Meer info: www.vaartfestival.be

Andrew Snowball

Cultuur

DE KUNSTSCHATTEN VAN DE UNIVERSITEIT

“Hedendaagse kunst mag geen fremdkörper zijn”

Wie als Indiana Jones in een depot vol vergeten kunstwerken wil ronddwalen, komt er bedrogen uit. “Het is een urban legend dat we een depot vol schilderijen onder de Centrale Bibliotheek hebben,” lacht Anne Verbrugge van de Dienst Kunstpatrimonium. Onze alma mater bezit een uitgebreide kunstcollectie.

SAM RIJNDERS

Verbrugge's persoonlijke favoriet is de Afrikaanse verzameling. “Missionarissen hebben die stukken verzameld in Belgisch-Kongo in opdracht van de universiteit. Men gebruikte ze om toekomstige koloniale te laten kennismaken met de Afrikaanse cultuur.” Of hoe de meeste kunstwerken hier zijn beland vanwege hun band met onderwijs en onderzoek.

“Het is buiten de draagwijdte van een grote universiteit om massaal werk aan te kopen”

Van Afrikaanse kunst naar hedendaagse kunst. Die wil de KU Leuven actief verwerven, maar de band met de universiteit blijft belangrijk. “Er moet een band zijn met wetenschappelijk onderzoek, het maatschappelijk debat of studenten. Zo wordt die hedendaagse kunst eigendom van de hele universitaire gemeenschap. Hedendaagse kunst mag geen *fremdkörper* zijn,” stelt

prof. Geert Bouckaert, de voorzitter van de Commissie Actuele Kunst.

Zijn commissie verwierf van de studenten twee foto's, gemaakt voor de kunstwedstrijd Faculty Stars en de kunsttentoonstelling Ithaka van de Leuvense studentenraad LOKO. Bouckaert is ook enthousiast over het werk van Wendy Morris, die als een van de eersten een doctoraat in de beeldende kunsten aan de KU Leuven behaalde. “Zij is een zeer politieke kunstenaar van Namibische afkomst,” vertelt een begeesterende Bouckaert. “Van haar hebben we een zeer mooie houtskooltekening verworven, die in het Hollands College zal hangen. Een spoor van een maatschappelijk debat.”

Knappe koppen

Ondanks haar rijke collectie heeft de Leuvense universiteit geen eigen museum. “Het idee is regelmatig gelanceerd, maar er is nooit echt werk van gemaakt,” stelt Verbrugge. Volgens Bouckaert vraagt een eigen museum bovendien serieuze investeringen. Hij ziet wel wat in een onthaalcentrum, waarin naast de geschiedenis en het onderzoek van de universiteit ook hedendaagse kunst aan bod komt. “Daarin is je visie op de toekomst geconcentreerd. Het is ook belangrijk voor beeldvorming.”

Bij gebrek aan museum blijft de kunstcollectie verspreid over het Leuvense grondgebied. “Ons doel is werken plaatsen waar ze zin hebben,” legt Verbrugge uit. In het rectoraat hangen portretten van oud-rectoren, professoren en andere hoogwaardigheidsbekleders - “knappe koppen” volgens Verbrugge - en in het kasteel van Arenberg kun-

de de schilderijen bewonderen die de familie Arenberg aan de universiteit schonk.

Daardoor is ze niet altijd gemakkelijk toegankelijk. De Afrikaanse verzameling staat deels in de Jubileumzaal van de universiteitshal. “Die is eenvoudig op aanvraag te bezoeken,” sust Verbrugge. “Bovendien hebben we twee jaar geleden samen met Museum M een prachtige - al zeg ik het zelf - tentoonstelling *Mayombe* georganiseerd.”

Sommige kunst is zelfs onlosmakelijk verbonden met een gebouw. “Dat heet geïntegreerde kunst,” weet Bouckaert. “De universiteit wordt dan door de overheid verplicht om een kunstwerk te integreren als ze een gebouw neerzet met subsidies.” Bij een nieuwe kindercreche op Gasthuisberg komt een werk van de jonge en veelbelovende kunstenaar Nick Ervinck (zie foto). “Zo worden gebouwen ook aangenamer voor personeel en studenten.”

Virtuele tour

Door de verspreide en grote collectie weet de universiteit zelf niet wat ze bezit. “We

maken nu een inventaris. Daardoor hopen we de toegang te verbeteren,” aldus Verbrugge. Ook komt er een plannetje op de website. Bouckaert: “Zo kunnen bezoekers een virtuele tour maken met kunstwerken, historische gebouwen en hedendaagse architectuur zoals het Moneo-gebouw van de Arenbergbibliotheek.”

“Een universiteit moet meer doen dan diploma's uitreiken,” besluit Bouckaert. “Je moet een rol in de samenleving spelen en een visie op de toekomst hebben. Dat laatste hebben wetenschappers en kunstenaars gemeenschappelijk. Hedendaagse kunst is de kunst van de toekomst.”

Veel werken zijn schenkingen en worden niet aangekocht, benadrukt Bouckaert. “Het is buiten de draagwijdte van een grote universiteit om massaal werk aan te kopen. Ik ben blij dat we in tijden van krapte nog steeds middelen krijgen.”

Zijn eigen favoriete werk is de sculptuur *Zoënzo* van Henk Visch aan de campus Sociale Wetenschappen. “Een van de belangrijkste Nederlandse kunstenaars. Het is een *tour de force* dat we dat hebben kunnen verwerven. Een icoon voor die campus.”

Foto: KU Leuven

Mopjes en mythologie door AMUZEment

In het kader van het Interfacultair Theaterfestival trachten tien theatergezelschappen hun publiek een onvergetelijke cultuuravond te bezorgen. AMUZEment, het toneel van AKM (archeologie, kunstwetenschappen en musicologie), sloot dit jaar het festival af met *What's in a name*.

CHARLOTTE VEKEMANS

“Twee huishoudens, beiden gelijk in waarheid”. Met deze openingswoorden van de verteller toonde AKM meteen waar ze de mosterd hadden gehaald. Het stuk, *What's in a name*, vertelt het liefdesverhaal van Pyramus en Thisbe, in een mengeling van Oud-Griekse mythologie en Shakespeare met een hedendaagse toets. In een regie van Yorgo Fontaine vertrok AKM vanuit haar roots en voegde zelfs een heus koor toe. Net zoals in de Griekse drama's gaf het koor commentaar op de gebeurtenissen en leefde mee met de personages. Het koor was gedecimeerd tot één enkele actri-

ce maar zorgde toch voor een aantal leuke tussenkomsten.

We maken kennis met Pyramos, fuifbeest als geen ander, die net in liefdesperikelen is verwickeld. Hij leert zijn buurmeisje Thisbe, van de familie Shark, kennen door een gat in de muur zoals ook zijn voorganger in de Metamorfosen van Ovidius dat deed. Het decor van AKM bestond uit een ingenieuze constructie die mogelijk maakte om

Een aangename avond, tot de string van Pyramus zichtbaar werd

twee ruimtes te creëren zonder dat het de spelers belemmerde.

In de familie Shark is het aanvankelijk Julia, de zus van Thisbe, die voor problemen zorgt. Een hilarische huismeid maakt het de familie niet gemakkelijker door zich te pas en te onpas zich overal mee te bemoeien. Hoedje af voor de huismeid: hakken van vijftien centimeter en dan nog zo met je gat kunnen waggelen, het is niet iedereen gegeven. Ma Shark en Julia liggen de hele tijd overhoop en pa Shark slaagt er niet in om de twee te kalmeren. Gevolg: Julia trapt het af en de aandacht verschuift naar Thisbe.

Schijndood

Het gekende liefdesverhaal ontplooit zich: alles is peis en vree totdat ma Shark er van hoort. Pyramus was oorspronkelijk aan Julia beloofd maar die laatste was gevluht met, jawel, Romeo. Een ingewikkeld verhaal dat niet goed bleef hangen. Ma Shark stuurt ten einde raad de politie op de twee af wanneer ze willen weglopen maar de goede vriend en neef van Pyramus is één van de agenten en zorgt

voor een happy end. Schijndood wordt gebruikt om de Sharks om de tuin te leiden en even later kan Thisbe dan bij haar geliefde blijven, die vermoemd is als een Franstalige platenbaas.

Ingenieus

Wisselende acteerprestaties zorgden soms voor een minder moment. De ene zette alle zeilen bij om alle mogelijke drama in twee zinnen te vatten, terwijl anderen zoals Thisbe er in slaagden overacting na te laten. Ook de huismeid en pa Shark zetten hun humoristische typetjes met overgave neer. Dat zorgde vooral voor een welverdiend applaus.

Ook sterk was de ongelooflijke aandacht voor detail van regisseur Fontaine. Het decor was ingenieus, er was aangename zelfgeschreven muziek en doorheen het stuk waren er een aantal sublieme vondsten. Zoals de twee scoutsmeisjes die koekjes kwamen verkopen, de tussenkomsten van het koor en vooral de babbels van de acteurs die ook tijdens de pauze in hun rol blijven. Al met al bezorgde AMUZEment ons een aangename avond, tot de string van Pyramus zichtbaar werd.

Cultuur

INTERNATIONALE DOCUMENTAIRES IN LEUVEN

Milieufilms veroveren Docville 2013

Docville, het internationale documentairefestival in Leuven, overspoelde een week lang de stad met documentaires van allerlei aard. Op zaterdag 11 mei beloonde de jury drie milieubewuste films met een prijs.

ERNEST DE CLERCK EN
WOUT DE COCK

De juryprijs van Canvas voor de beste internationale documentaire ging naar het Deense *The Expedition to the End of the World*. Die film vertelt het verhaal van een bonte verzameling van kunstenaars en wetenschappers die samen in een gigantische driemaster een tocht ondernemen richting het koude Groenland. De combinatie van avontuur en prachtige panorama's, overgoten met een stevige scheut humor, zorgde er voor dat net zoals in 2012 een Deense productie een prijs in de wacht kon slepen. De film probeert enkele kritische levensvragen te stellen en vergeet ook niet de problematiek van de smeltende ijskappen zachtjes aan te raken.

In de categorie weten en geweten won *A River Changes Course*. Daarin keert regisseuse Kalyanee Mam terug naar haar vaderland Cambodja waar ze de desastreuze gevolgen van de industrialisering confronterend in beeld brengt. De naam van de categorie lijkt niet gestolen, want bij het zien van de beelden van een verwoeste natuur speelt ieders geweten hem parten. Ook in de categorie beste Belgische film ging een milieufilm met de hoogste prijs lopen. *Behind the Redwood Curtain* van Liesbeth De Ceulaer brengt de reusachtige sequoia's in het mythische Redwood Forest in beeld. De plek van stilte en rust lijkt ten onder te gaan aan de onvermijdbare verstedelijking. Laat ons hopen dat de mooie documentaire geen in memoriam is voor de gigantische bomen.

De thematiek onder de winnaars is duidelijk: milieuproblematiek. Het programma van deze editie van Docville bevatte nog verschillende andere documentaires met het milieu als thema. Naast de winnaars was bijvoorbeeld *More than Honey* een van de trekpleisters van het festival. In die poëtische documentaire werd de belangrijke rol van bijen voor ons biosysteem uit de doeken gedaan. Door het gebruik van chemicaliën en andere vervuilende stoffen dreigt de bij te verdwijnen. Met als gevolg dat ons eigen bestaan ook onzeker wordt.

Het internetmonster

Ook het vermelden waard zijn *A Fierce Green Fire* en *F*ck for Forest*. De eerste brengt enkele grote namen, zoals Meryl Streep en Robert Redford, in stelling om de geschiedenis van het ecologisme te vertellen. De tweede toont het leven van enkele mensen die met het verkopen van zelfgeproduceerde porno geld willen inzamelen om het klimaat te redden.

Wat opviel aan deze editie was dat sommige genres op een veel grotere opkomst konden rekenen dan andere. Zo moesten de documentaires met een licht metafysische, cultuurkritische inslag het afleggen tegen films met onder-

werpen waarvoor geen bredere interesse vereist is. Naast milieubewuste films waren er opvallend veel documentaires over het internet aanwezig en ook die films werden gesmaakt door het publiek.

pact van de wereldwijde digitalisering op cultuur op niet meer dan een schamele vijftien bezoekers rekenen.

Ondanks het gevarieerde en verrassende filmaanbod was niet

Een publiek wil wel wat anders dan op de hoogte gesteld worden van de persoonlijke muzikale voorkeur van de presentator

De grote trekpleister was *Terms And Conditions May Apply*, een ontluisterend verhaal over de consequenties van het internet voor onze privacy.

Ook *We Are Legion*, *The Pirate Bay AFK* en *Google and the world brain* hadden eenzelfde inslag en probeerden het internet kritisch te benaderen. Jammer genoeg kent niet elke goede documentaire een even groot succes. Zo kon de film *PressPausePlay* over de im-

alles zoals het zou moeten zijn. De aankondiging en de presentatie van de films was vaak zenuwachtig, oninteressant en getuigde van weinig voorkennis. Een publiek wil wel wat anders dan op de hoogte gesteld worden van de persoonlijke muzikale voorkeur van de presentator. In elk geval kan men besluiten dat de editie van dit jaar er één was met een sterk programma en met een selectie welverdiende winnaars.

ABONNEER ONLINE

www.veto.be/inschrijven

Ontvang wekelijks de veto in je inbox.

Read.
Like.
Share.

Veto+

Het recentste studentennieuws vind je 24/7 op Veto.be en op Facebook en Twitter.

2	4				5
	5				
	3				1
1				5	
				6	
3				1	2

ALMAMENU VAN DE WEEK

13 mei - 17 mei 2013

A1 = alleen Alma 1 **A3** = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

maandag

Entrecote met groene pepersaus en slaatje	€ 5.60
Lamssteakburger met pizzaiolasaus en groene tagliatelli	€ 4.60
Vegetarisch koninginnenhapje	€ 4.00
Koninginnenhapje A3	€ 4.00
Ravioli al forno A2+A3	€ 3.00
Spaghetti bolognese groot A1+A3	€ 3.50
Spaghetti bolognese veggie groot A3	€ 3.50
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	€ 5.20

dinsdag

Bami goreng	€ 4.60
Volkoren macaroni met groentenbolognese en kaasgratin	€ 5.20
Capellini Bolognese groot A3	€ 3.50
Kippenburger met ananas en paprikarijst A1+A3	€ 3.00
Koninginnenhapje A1+A3	€ 4.00
Pangasiusfilet met nantuasaus en paprikastrips A1+A3	€ 5.60
Spaghetti bolognese groot A2	€ 3.50
Spaghetti bolognese klein A2	€ 3.00
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	€ 5.20
Steak met groenten A3	€ 5.20

woensdag

Boomstammetje met spinazie	€ 4.00
Fishsticks met tartaarsaus en slaatje	€ 3.00
Groentenburger met courgette en boursintomaat	€ 4.60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1+A3	€ 5.20
Koninginnenhapje A2+A3	€ 4.00
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	€ 5.20

donderdag

4-kazentortellini met spinazie, tomaat en maïs	€ 4.60
Loempia met zoetzure chilisous en Oosterse rijst	€ 4.00
Vleesballetjes in pepersaus en boontjes	€ 3.00
1/2 kip met saus en garnituur (A1, enkel avondmenu)	€ 5.60
Capellini Bolognese groot A3	€ 3.50
Koninginnenhapje A1+A3	€ 4.00
Steak met groenten en saus A2+A3	€ 5.60

vrijdag

Ardeense kroketjes met jonge wortelen	€ 3.00
Quornfilets met groentenrisotto	€ 5.60
Stoofvlees op z'n Vlaams	€ 5.20
Varkenslapje met tijmsaus en forestieregroenten	€ 4.60
Kippenlapje met groenten en saus A3	€ 4.60
Koninginnenhapje A3	€ 4.00

Filmticket voor slechts €7,2

waarmee je van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke voorstelling in Kinopolis kan gaan!

Te koop in alle Almarestaurants!
De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopoliswebsite.

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en allerhande snuisterijen!

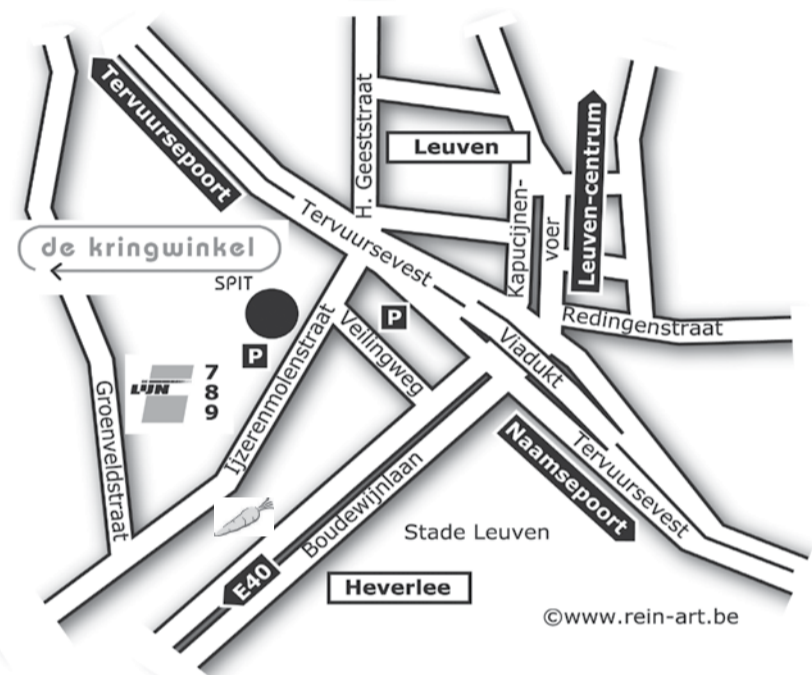
Ijzermolenstraat 10-12, Heverlee

Open: ma-vr: 10-18u

zat: 10-17u

zondag gesloten

tel. 016/65.29.57 www.spit.be

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

€355 per avond
€250 tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 4e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

(advertentie)

KULEUGEN

De satirische rubriek van Veto

Treinramp met supergiftig goedje schrikt Heverlee op

Torfs: "Inzake genderbeleid ga ik voor een hands-on approach"

Last-minute verkiezingspropaganda

Rectorskandidaten Maex en Baelmans duiken op als 'bitches' in videoclip Leuvens rapfenomeen Kaye Styles

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 39 - Nummer 24
Maandag 13 mei 2013

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Jelle "Het hemd van Wouter Goudeseune" Mampaey

Redactiesecretaris & V.U.:
Margot "Veto" Hollevoet
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:
Jens "Acrylnytril" Cardinaels, Philip "IKEA" Gallasz, Sam "Kapitalisme" Rijnders, Andrew "Verenigde Naties" Snowball, Pieter "Het leven" Hiele, Charlotte "Bachelorpapers" Vekemans & Wouter "Ideologieën" Goudeseune

Schrijvers:
Ernest "Gay porn" De Clerck, Quinten "graffiti" Evens, Wout "Nickelback" De Cock, Caroline "Mojito" Van Rhee, Korneel "Politiek" De Schamp, Eva "Een stevige pandemie" Schalbroeck, Frank "Leopold

II" Pietermaat, Robbert "Gay porn" Boudewijns, Marieke "Das Pop" Boone, Karolien "Onwetendheid" Favoreel, Sien "Nucleair afval" Vanlommel & Joke "De Ander" Verbeek

Fotografen:
Karolien "Tequila" Wilmots

Tekenaars:
Liesa "LOKO-printer" Ollislaegers, Jeroen "Liefde" Baert & Simon "Abortus" Englebert

Dtp:
Margot Hollevoet & Jens Carinaels

Eindredactie:
Frank Pietermaat, Margot Hollevoet & Jens Cardinaels

IT:
Joachim Beckers

Publiciteit:
Alfaset cvba - Pieter "Twitter" Rombouts
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Overschrijvingen op rekening-nummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen.

Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, massavernietigingswapens) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Bent Van Looy

“Wie zich als stijlicoon omschrijft, is er per definitie geen”

Op Docville speelde afgelopen week de documentaire *Round the Bend* van Bent Van Looy. Ook zijn gelijknamige nieuwe plaat ligt in de winkel.

JOKE VERBEEK EN MARIEKE BOONEN

Wat betekent *Round the Bend* voor u?

Bent Van Looy: «*Round the Bend* is een werkstuk van de documentairemaker Dimitri Van Zeebrouck. Het is het verhaal over mij en de muzikant Jason Falkner die in Los Angeles een nieuwe plaat opnemen. Ik heb me bewust opengesteld, net zoals ik dat ook wilde doen in de nummers van mijn nieuwe plaat. Het is eng om je zo open te stellen, maar hoe minder je een scherm optrekt rond wie je bent en wat je doet, hoe echter het is. Iedereen zoekt naar die herkenning van iets echts in kunst.»

Hoe bent u met Jason Falkner in contact gekomen?

Van Looy: «Jason is iemand die ik al volg sinds midden jaren negentig. Hij is mijn definitie van held, zeg maar. Als het even niet meer gaat, luister ik naar zijn muziek. Blijkbaar had iemand achter mijn rug een demo opgestuurd want het was een verrassing toen Jason me plots contacteerde: “Dat is een goed nummer, kom hier je plaat maken met mij?” Ik heb niet lang getwijfeld. Het was een heerlijke ervaring. De man die ik kende van de muziek was ook in het echt een held om mee samen te werken.»

Wat maakt *Round the Bend* anders?

Van Looy: «Wel, Dimitri maakt geen klassieke documentaires. De eerste en enige voorwaarde die hij stelde was dat hij zijn eigen verhaal kon vertellen over mij en wat hij heeft gezien tijdens die twee weken in LA. Ik heb nauwelijks inspraak gevraagd of gekregen in het hele proces. Het zijn zeker niet wij die een documentaire hebben gemaakt en dat maakt het bijzonder.»

Van documentaire naar uw eerste soloplaat, *Round the Bend*. Das Pop is een afgesloten hoofdstuk?

Van Looy: «Neen, natuurlijk niet! Ik kan me niet voorstellen dat we nooit meer samen spelen. Wij spelen al sinds we zestien zijn en we nemen even vakantie. Op den duur vraag je je af of je samen speelt omdat het zo hoort of omdat er echt een noodzaak is. *Das Pop* wacht nu op een moment waarop we zeggen: “Hey, het is ‘t moment om terug de studio in te duiken”.

Wat is het verhaal dat u vertelt met uw nieuwe plaat?

Van Looy: «*Round the Bend* is een romantisch verhaal, nostalgisch bijna. Onderweg zijn is een terugkerend thema. De songs zijn gemaakt over een periode van ze-

ven jaar waarin veel is gebeurd. Toch denk ik dat alles samenkomt in de plaat die nu gemaakt is. Heel uiteenlopende componenten uit eenzelfde wereld komen terug samen en bestaan nog steeds in diezelfde wereld.»

Waar haalt u de inspiratie?

Van Looy: «Je gaat niet bewust op zoek naar inspiratie, die is er of die is er niet. Een open instelling is fundamenteel: inspiratie is het leven dat binnenkomt en dat er op een of andere manier ook weer uitkomt. Bij mij is dat in deze plaat.»

U komt uit België. U woont in Parijs. De plaat is opgenomen in Amerika.

Van Looy: «(lacht) «Mijn tijd in LA heeft mij op het feit gedrukt dat ik

Europeaan ben. Maar ik ben zeker geen Fransman, godzijdank! Franse mannen zijn moeilijke mannen. Ik voel me ook geen Vlaming of Belg. Vlaamse mannen zijn saai. Ik hoop dat ik ergens tussenin zit, tussen moeilijk en saai.»

Was het die saaiheid die u weg-dreef uit België?

Van Looy: «Ja. Maar toch wilde ik nooit in Frankrijk gaan wonen. Het was een toevallige gelegenheid die zich aanbood om weg te gaan uit Gent waar ik veertien jaar heb gewoond. Veertien jaar is veel te lang. Dat vertrek heeft mijn leven veranderd. Alle problemen die ik dacht te hebben, zijn sindsdien opgelost. Soms is een fysieke verplaatsing genoeg om al de rest in gang te zetten. Bij mij was dat zo.»

Enige extravagantie is u niet vreemd. Stijlicoon of ijdelruit?

Van Looy: «Wie zichzelf als stijlicoon omschrijft, is er per definitie geen. Of ik een ijdelruit ben... (twijfelt) Nee. Ik vind mode een heerlijk medium om mee te spelen. Het is er en voor mij

heeft het echt betekenis. Het zou raar zijn om er dan niets mee te doen.»

U plaatste uw naam, naast onder mode ook onder andere dingen zoals wijn en muziek.

Van Looy: «Het is zeker meer dan gewoon mijn naam onder dingen zetten, dat interesseert me niet. Het gaat echt om een drang om samen iets moois te maken. Als ik voel dat die behoefte er is, dan kan ik niet wachten om te beginnen.»

We wachten dus op uw eigen parfumlijn?

Van Looy: «Een parfum? Je zegt dat nu. Als er ooit een gepassioneerd iemand uit Grasse, de hoofdstad van het parfum, naar mij komt en zegt: “Hey, ik heb zin om samen iets te proberen”. Waarom zou ik dat niet doen. Als ik eenzelfde passie voor dat project voel dan doe ik dat onmiddellijk.»

Mensen noemen u een figuur uit de underground.

Van Looy: «Iedereen noemt me zo behalve de mensen die zelf in

de underground zitten. Die noemen mij populair. Ik denk dat ik heel veel geluk heb dat ik in beide werelden kan bestaan. Ik vind het heerlijk om nergens bij te horen. Nu ook. Ik zit hier bij jullie maar straks ga ik evengoed naar vtm bij Paul de Leeuw grapjes maken. Vanavond kom ik terug om hier piano te spelen in een klein zaaltje. Geweldig toch, dat al die dingen op één dag kunnen?»

Is er één ding waar u echt kan thuis komen?

Van Looy: «Achter het drumstel. Dat kan ik goed, ik hoef mij geen vragen te stellen en ik hoef niet na te denken. Integendeel, als je bij het drummen begint na te denken dan gaat het sowieso mis. Achter de drums ben ik op mijn best. Niet nadenken, gewoon spelen.»

Voor uw eigen album kruipt u achter de piano en niet achter de drums?

Van Looy: «Ik ben geen pianist en mezelf achter de toetsen zetten, lokt me uit mijn kot. In de songs probeer ik om dat beest, die grote piano, te temmen. Samen met de toetsen vertel ik mijn verhaal. Die spanning tussen mij en de piano was nodig voor het verhaal dat ik wilde vertellen.»

“Vlaamse mannen zijn saai”

Zal u ooit kiezen voor één project?

Van Looy: «Maar dat doe ik ook! Zoals iedereen wil ik kost wat kost mijn verhaal vertellen. Welk medium daarbij wordt gebruikt is ondergeschikt aan het feit dat ik het mag vertellen. Daar alleen al mag ik blij mee zijn.»

Wat is uw drijfveer?

Van Looy: «Goh, mensen die dingen maken zijn fundamenteel onzeker. Gisteren moest ik iets doen. 's Avonds kan ik mezelf dan niet aankijken: was het niet belachelijk, was het wel iets waard? Andere momenten zit ik achter mijn drumstel of achter de piano en zeg ik probleemloos wat ik aan het maken ben met muziek. Dat wisselt voortdurend. Het is dat voortdurende spanningsveld dat me vooruit duwt.»

En is dat spanningsveld onzekerheid of perfectionisme?

Van Looy: «Allebei. Het één kan ook niet zonder het andere. Als je zeker bent, dan zoek je niet verder. Als je zoekt naar perfectie... het hoeft niet perfect te zijn maar het blijft wel een zoektocht.

Andrew Snowball